

Telmimisen vaikutus lapsen psykososiaaliseen kehitykseen

Konsta Tiusanen

Opinnäytetyö

Toukokuu 2020

Sosiaali- ja terveysala

Sosionomi (AMK), Sosiaalialan tutkinto-ohjelma

Tekijä(t) Tiusanen, Konsta	Julkaisun laji Opinnäytetyö, AMK	Päivämäärä 5.2020
	Sivumäärä 46	Julkaisun kieli Suomi
		Verkojulkaisulupa myönnetty: x
Työn nimi Telmimisen vaikutus lapsen psykososiaaliseen kehitykseen		
Tutkinto-ohjelma Sosionomi (AMK)		
Työn ohjaaja(t) Asta Suomi, Timo Hintikka		
Toimeksiantaja(t)		
Telmiminen on fyysistä leikkiä, jossa leikin osapuolet kamppailevat ja leikkivät keskenään kutittamalla, jahtaamalla, painimalla, tarttumalla, läimimällä tai vaikkapa huitomalla. Aikuisen silmin joskus äänekäs, jopa riidanomainen telmiminen voikin näyttäytyä vaarallisena riehumisena. Telmiminen on kuitenkin lapsille, etenkin pojille, sosiaalisen ja psykologisen kehityksen kannalta merkittävä tapahtuma ja alusta, jonka kasvatuksellinen arvo ja funktio tulisi olla jokaiselle lasten parissa työskentelevälle tai lasta kasvattavalle aikuiselle tiedotettuna. Tavoitteena oli lisätä kasvatuskulttuurimme ymmärrystä lapsen ja aikuisen sekä lasten välisen telmimisen merkityksestä psykososiaalisen kehityksen perspektiivistä. Ilmiön vähäisen kotimaisen tutkimuksen vuoksi aineisto muodostettiin kahdeksasta ulkomaalaisesta telmistä käsittelevästä tutkimuksesta. Tutkimusten pohjalta pyrittiin vastaamaan kahteen tutkimuskysymykseen ”Miten telmiminen vaikuttaa lapsen psykososiaaliseen kehitykseen?” sekä ”Mitä telmimiseen liittyviä sisällöllisiä tai laadullisia seikkoja tai tekijöitä telmimiseen liittyy ja mikä on näiden suhde telmimisen funktioon?”. Tutkimusmenetelmäksi valikoitui kuvaileva kirjallisuuskatsaus, jonka myötä muodostettiin kuvaus tutkittavan ilmiön ympärille sekä tarkasteltiin telmimiseen liittyviä suhteita ja asetelmia aineiston perusteella tutkimuskysymysten ohjaamina. Telmimisen yhteys lapsen psykososiaaliseen kehitykseen oli ilmeinen. Aineiston pohjalta telmimisen merkitykseen, laatuun ja vaikutukseen vaikuttivat keskeisesti leikkijöiden ikä, sukupuoli ja erityisesti lasten ja aikuisen välisessä telmisessä aikuisen kyky rajata ja ohjata leikkiä. Ilmiö kuitenkin vaatii kotimaisissa asetelmissa luotua tutkimusta, jotta suomalaisessa kasvatuskulttuurissa ja -ympäristössä pystymme paremmin ymmärtämään telmimisen merkitystä ja mahdollisuuksia ammatillisena työvälineenä ja osana suomalaisen lapsen kasvua ja kehitystä.		
Avainsanat (asiasanat) Varhaiskasvatus, telmiminen, psykososiaalinen kehitys		
Muut tiedot (Salassa pidettävät liitteet)		

Description

Author(s) Tiusanen, Konsta	Type of publication Bachelor's thesis	Date 5.2020
		Language of publication: Finland
	Number of pages 46	Permission for web publication: x
Title of publication The effect of rough-and-tumble play on child's psychosocial development		
Degree programme Bachelor of social services		
Supervisor(s) Asta Suomi, Timo Hintikka		
Assigned by		
Rough and tumble play is physical play in which the parties playfully compete and play by tickling, chasing, sparring, wrestling, grabbing and flailing. From an adult's perspective, rough and tumble play may seem noisy and dangerous hassling. However, tumbling serves a significant role in progressing certain aspects of psychological and social development for children, especially boys. The function and purpose of rough and tumble play should be recognized by every parent as well as by adults whose work centres around raising children. The primary objective of the thesis was to increase our understanding of tumbling's benefits from the perspective of psychosocial development. Since the topic has received little research attention in Finland, the data was collected from eight foreign studies on rough and tumble play. Based on these studies, the literature review sought to answer the following two questions: "How does tumbling affect a child's psychosocial development" and "What features, contents or qualitative aspects are there in rough and tumble play and how do they affect the function of rough and tumble play?". The research method was a descriptive literature review. The review gave a description of rough and tumble play as well as aspects, relationships and nuances surrounding the phenomenon. The connection between rough and tumble play and psychosocial development was evident in the data. The main variables effecting rough and tumble play and its functions were the age and gender of the ones playing, and especially with parent-child play, the adult's ability to set boundaries and rules to the play. The topic needs more research on Finnish settings, so that our early childhood services and parents can better understand and utilize rough and tumble play with children in the cultural boundaries of the Finnish society.		
Keywords/tags (subjects) Early childhood education, rough and tumble play, psychosocial development		

1 Sisällys

1	Johdanto	3
2	Leikki.....	4
2.1	Leikin teoria	5
2.2	Telmiminen.....	6
3	Lapsen ja kasvattajan välinen telmiminen	6
3.1	Vuorovaikutus	7
3.2	Kosketus	7
3.3	Valta.....	8
4	Lapsen psykososiaalinen kehitys	10
4.1	Lapsen psykososiaalisen kehityksen vaiheet.....	11
4.2	Leikki ja psykososiaalinen kehitys	13
5	Tarkoitus ja tavoite.....	14
6	Kuvaileva kirjallisuuskatsaus.....	14
6.1	Aineiston hankinta.....	16
6.2	Aineiston analyysi.....	20
7	Tutkimustulokset.....	22
8	Telmimisen vaikutus lapsen psykososiaaliseen kehitykseen	22
8.1	Itsesäätely.....	22
8.2	Itseluottamus.....	24
8.3	Tunteiden tunnistaminen ja ilmaisu.....	25
8.4	Vuorovaikutussuhde.....	25
9	Lapsen telmiminen aikuisen sekä vertaisen kanssa	26
9.1	Telmiminen lapsen ja aikuisen välillä	26
9.2	Lasten välinen telmiminen	28

10	Telmiminen ja sukupuoli.....	29
10.1	Pojat ja telmiminen	29
10.2	Tytöt ja telmiminen	30
11	Johtopäätökset.....	30
12	Pohdinta.....	32
	Lähteet	35
	Liitteet	39

Kuviot

Kuvio 1. Sisäänotto- ja poissulkukriteerit	17
Kuvio 2. Aineiston hankinta prosessi	19
Kuvio 3. Esimerkki aineiston redusoinnista	21
Kuvio 4. Esimerkki aineiston klusteroinnista	21

1 Johdanto

Telmiminen on fyysisen leikin muoto, jossa leikkijät painimalla, kutittamalla, tönimällä, potkimalla, nostamalla tai vaikkapa jahtaamalla kilpailevat ja kamppailevat keskenään. Ihmisen lisäksi myös muut kädelliset, esimerkiksi simpanssit, telmivät leikki-ikäisinä keskenään. Kädellisiä tutkimalla onkin selvitetty yhteys fyysisen leikin ja sosialisoinnin kanssa. Esimerkiksi reesusapinat, jotka eivät leikki-ikäisinä äitiensä toimesta osallistu vertaistensa kanssa leikkiin, kehittyvät aggressiivisiksi ja laumansa vieroksumiksi (Paquette, Carbonneau, Dubeau, Bigras & Tremplay 2003, 174). Kädellisistä ihminen on kuitenkin siinä suhteessa ainutlaatuinen, että myös vanhemmat, usein isät, osallistuvat lasten kanssa telmimiseen ja fyysiseen leikkiin (mts. 172).

Telmimisen kasvatuksellinen funktio ja arvo ovat kehnosti tutkittuja ja tiedostettuja suomalaisen kasvatustieteen- tai psykologian tutkimuksen saralla. Varhaiskasvatuksemme ja suomalaisessa kasvatuskulttuurissa häilyvästi tiedostamme tai ymmärrämme telmimisen kasvatuksellista arvoa tai aikuisen arvoa leikkitoiverina lapselle telmiessä. Tarve ymmärtää ja luoda teoriaa telmimisen ympärille on selkeä: mitä paremmin kasvatustieteen ammattilaisina ymmärrämme leikin sekä aikuisen ja lapsen välisen vuorovaikutuksen ilmiöitä ja vivahteita, sitä paremmin pystymme luomaan, kehittämään ja ylläpitämään sellaista kulttuuria, joka parhaiten tukee lapsen ja perheen kehitystä, hyvinvointia ja osallisuutta. Kuvailen kirjallisuuskatsauksen kautta pyrin tarkastelemaan, miten ja millainen telmiminen edistää ja vaikuttaa lapsen eri psykososiaalisen kehityksen osa-alueisiin. Psykososiaalisella kehityksellä tarkoitetaan tunne-elämän, persoonallisuuden ja sosiaalisuuden kehitystä, jonka myötä yksilö kasvaa yhteisönsä jäseneksi. (Nurmiranta, Leppämäki & Horppu 2009, 29).

Kirjallisuuskatsauksen tarkoituksena on lisätä ja jäsentää tietoa telmimisen kasvatuksellisesta arvosta ja telmimisen mahdollisuuksista ammatillisena työvälineenä kasvatustyössä. Pyrkimyksenä on lisätä perheiden ja lasten parissa työskentelevien ammattilaisten tietoisuutta siitä kasvatuksellisesta arvosta ja merkityksestä, jota kasvatajan ja lapsen välinen telmiminen sisältää. Aihe liittyy myös isänä olemiseen, sillä varsinkin leikki-ikäisen lapsen ja isän yhdessäolo painottuu äitejä korostuneemmin

fyysiseen yhdessä tekemiseen (Halme 2009, 119). Perheiden ja erityisesti isien arvon ja hyvinvoinnin kannalta on tärkeää, että niin yhteiskuntamme tasolla kuin erityisesti kasvatus- ja sosiaalialan ammattilaisten keskuudessa opimme paremmin tunnistamaan ja ymmärtämään kasvattajan ja lapsen välisen fyysisen leikin kasvatuksellista merkitystä ja arvoa.

2 Leikki

Leikkiä on ilmiönä ja käsitteenä tarkkaan tutkittu, dokumentoitu, luokiteltu ja selitetty (Hänninen 2003, 9). Käsitteemme leikistä ja leikki ilmiönä on aina aikaan ja paikkaan sidonnainen, eikä niin tieteellisellä tasolla kuin kulttuurisellakaan olla päästy yhteisymmärrykseen siitä, mitä leikki tarkalleen on. Teoria toisensa jälkeen opettaa ja väittää leikistä taas jotakin uutta ja haastaa aiempien teorioiden narratiiveja. (Henricks 2014, 190-196.)

Suomen valtakunnallisen varhaiskasvatussuunnitelman taustalla ja sen perusteissa on ymmärrys ja ajatus siitä, että niin leikkiä kuin kasvatusta voidaan toteuttaa, tulkita ja käsittää lukemattomin eri tavoin. Varhaiskasvatussuunnitelma pyrkiiikin luomaan jaettavaa sekä yhtenäistä arvomaailmaa että toimintakulttuuria varhaiskasvatukseen, sillä merkittävästi eroavat arvomaailmat ammattilaiskasvattajien kesken, vaikkapa leikin suhteen, luovat epäjohdonmukaista tai pahimmillaan epätasa-arvoista varhaiskasvatusta. Varhaiskasvatussuunnitelma kuvaa leikkiä lasta motivoivana, iloa tuottavana toimintana, jossa lapset oppivat monia taitoja. Leikin merkitys syntyy leikistä itsestään, rakentaen lapsen persoonallisuutta, kognitiivisia taitoja ja sosiaalisia suhteita. Henkilöstön, kasvattajan rooliksi leikissä jää leikin edellytysten turvaaminen ja tarpeen tullen leikin ohjaaminen ulkoa tai sisältä käsin. (Varhaiskasvatussuunnitelman perusteet 2018, 22, 38-39.)

2.1 Leikin teoria

Kaksi merkittävää kehityspsykologista teoriaa, jotka muovaavat ja ovat vaikuttaneet suomalaisenkin varhaiskasvatuksen käsitykseen leikistä ja kehityksestä, ovat olleet Jean Piagetin teoria kognitiivisesta kehityksestä sekä Lev Vygotskyn kulttuurihistoriallinen teoria. Vygotskyn kulttuurihistoriallinen teoria käsittää yksilön kehittymisen tapahtumana, jossa yksilön biologiset kehitystapahtumat ovat vuorovaikutuksessa ympäristön sosiaalisten sekä kulttuuristen vaikutteiden kanssa (Bodrova & Leong 2015, 372). Tähän teoriaan pohjautuen, tarkastellessamme leikkiä kulttuurisesta ja sosiaalisesta näkökulmasta leikki käsitetään tapahtumana, joka tuottaa tai pyrkii tuottamaan niin kulttuurisesti kuin sosiaalisesti olennaisia ja ajankohtaisia merkityksiä (Hänninen 2003, 129). Kulttuurihistoriallisen teorian läpi leikkiä havainnoidessamme lapsen leikistä usein nousee teemoja, arvoja ja asenteita, joita lapsen ympäristössä ja kulttuurissa esiintyy. Leikin avulla lapsi mallintaa, toteuttaa ja kehittää sitä kulttuuria ja niitä arvoja, joita hän elää.

Jean Piagetin kognitiivisen kehityksen teorian mukaan yksilö kehittyy subjektiivisesti neljän universaalien kognitiivisen kehityksen tason läpi: sensomotorisen vaiheen, esioperationaalisen vaiheen, konkreettisten operaatioiden vaiheen ja formaalisten operaatioiden vaiheen (Miller 2011, 32, 39). Kussakin vaiheessa erilaiset leikit palvelevat erilaisia tarkoituksia riippuen mitä kognitiivisen kehityksen tasoa leikkijä käy läpi. Piagetin mukaan leikki on niin luonnollinen kuin käytännöllinen konsepti ja tapa, jonka myötä lapsi ja ihminen oppii olennaisia taitoja kunkin kognitiivisen kehityksen tason vaiheissa. Hän painottaa teoriassaan ihmisen biologista tarvetta tasapainoon ja ennakoitavuuteen. Leikki onkin tämän tarpeen tyydyttämiseen keskeinen työkalu: lapset esimerkiksi jäsentävät ja organisoivat itseään ja ympäristöään leikin avulla, mutta luovat leikillä myös käytännöllisiä malleja toimia ympäristössään, jolloin arjessa ja sen eri tapahtumissa lapsella on ennalta opeteltuja tapoja toimia. (Ahmad, Hussain, Batool, Sittar & Malik 2016, 74.)

2.2 Telmiminen

Telmiminen kuvaa spontaania fyysistä leikkiä, jossa leikin osapuolet kamppailevat ja huvittelevat keskenään fyysisen kontaktin myötä vaikkapa jahtaamalla, kutittamalla tai työntämällä toisiaan, usein sisällyttäen myös juonen leikkiin. Bokony ja Patrick (2009) toteavat telmimistä ja sen tyylistä hurjaa fyysistä leikkiä leimaavan sen näennäinen läheisyys aggressiiviseen käyttäytymiseen ja riehumiseen. Aikuisten toimesta telmiminen voikin olla esimerkiksi varhaiskasvatus asetelmissa kiellettyä. Telmiminen kuitenkin johtaa todelliseen aggressioon alle 1% todennäköisyydellä esikoululaisten telmiessä, eivätkä aikuiset välttämättä näe tai ymmärrä telmimisen sosiaalisia ja emotionaalisia piirteitä ja vaikutuksia. (Bokony & Patrick 2009.)

Suomalaisessa kielessä ja sanastossa telmiminen ei ole kovin juurtunut tai vakituinen termi ja esimerkiksi peuhaaminen on toinen sana, jolla telmimisen kaltaista toimintaa epämääräisesti kuvataan. Edes kotimaisessa leikkiä käsittelevässä tutkimuksessa telmimistä tai peuhaamista harvemmin tiedostetaan tai mainitaan. Englanninkielinen telmimisen käännös: rough-and-tumble play on kuitenkin laajemmin tiedostettu, ymmärretty sekä tutkittu termi ja ilmiö erityisesti Pohjois-Amerikassa, johon telmimistä käsittelevä tutkimus suurimmilta osin perustuu. Telmiminen, siihen liittyvät asenteet ja sen funktio ovat kehnosti tutkittuja ja ymmärrettyjä aiheita Suomessa.

3 Lapsen ja kasvattajan välinen telmiminen

Telmiminen viittaa leikin kontekstissa tapahtuvaan fyysiseen leikkiin, mittelöintiin, ajoittaiseen konfliktiin ja hauskanpitoon. Ymmärtääksemme telmimisen riskejä, mahdollisuuksia ja funktiota syvällisemmin on kuitenkin keskeistä tarkastella perusteellisemmin niitä tekijöitä ja seikkoja, jotka vaikuttavat olennaisesti telmimisen olemukseen ja merkitykseen. Mikä tekee telmimisestä leikkiä ja mikä on aikuisen rooli näissä konteksteissa?

3.1 Vuorovaikutus

Vuorovaikutuksella tarkoitetaan kahden tai useamman osapuolen välistä vastavuoroista suhdetta, vaikutusta ja valtaa toisiinsa. Vuorovaikutus voi ilmetä lukemattomin tavoin ryhmien ja yksilöiden välillä, esimerkiksi eleiden, käyttäytymisen, leikin, puheen, kirjoitetun tekstin, kosketuksen, tekojen ja tekemättömyyden kautta. Se tapa ja suhde, jolla vuorovaikutamme ympäristöömme ja ympäristö meihin, luo perustan kehitykselle ja persoonallemme. Kiintymyssuhdeteoria osoittaa, että ympäristön vuorovaikutus, esimerkiksi vanhemman hoiva ja tapa olla vuorovaikutuksessa lapseensa, vaikuttaa ja säätelee lapsen käsitystä itsestään, ympäristöstään ja vuorovaikutuksesta. (Isosävi & Lundén 2013, 371.) Lapsella on jo syntymästään asti keinoja vaikuttaa ympäristöönsä. Nämä keinot kehittyvät ja jalostuvat iän myötä. Laadukkaan kasvatuksen yksi fundamentaalisesti tärkeimpiä tehtäviä onkin varmistaa, että lapselle mahdollistetaan ja opetetaan sellaisen vuorovaikutuksen käyttäminen, joka ruokkii ja ylläpitää ympäristössä ilmenevää positiivista vuorovaikutusta.

Valtakunnallinen varhaiskasvatussuunnitelma painottaa vuorovaikutusta ja vuorovaikutustaitojen merkitystä nyky-yhteiskunnassamme ja varhaiskasvatuksessa. Ensinnäkin vuorovaikutus kasvattajien ja vertaisten välillä luo perustan ajattelulle, kielelle ja leikkitaidoille (Varhaiskasvatussuunnitelman perusteet 2018, 39). Toiseksi yhteiskuntamme monikulttuurisuus, kilpailullisuus ja arvojen moninaistuminen edellyttävät, että lasten on opittava vuorovaikuttamaan ja toimimaan joskus ristiriitaisissa ja poikkeavissa tilanteissa yhteiskunnassamme (mts. 25).

3.2 Kosketus

Fyysinen leikki syntyy leikkivien osapuolten välisestä kosketuksesta. Kosketus niin ympäristön ja sen eri elementteihin kuin vuorovaikutuksellinen kosketus ihmiseen, ensisijaisesti vanhempaan, on lapsen kokonaisvaltaiselle kehitykselle tärkeää (Piper & Smith 2011, 880-881). Fyysinen kosketus toiseen välittää ja synnyttää positiivisia tai negatiivisia aistimuksia sekä tunteita riippuen tilanteesta, kulttuurista, kosketuksen

luonteesta sekä omasta tunnesiteestämme kosketuksen toiseen osapuoleen (Koponen 2009, 11-22). Ihmisen, niin lapsen kuin aikuisen, on tärkeää sisäistää ja oppia, millainen kosketus on eri tilanteissa suotavaa. Toisen ja omien rajojen ymmärtäminen, sensitiivisyys ja vastuullisuus kosketuksessa sekä kulttuurimme normien sisäistäminen, ovat meille jokaiselle elintärkeitä taitoja ja tapoja oppia ja ylläpitää. Kosketuksen riskit ja vaikutukset korostuvatkin lapsen ja aikuisen välisessä vuorovaikutuksessa. Aikuisen on tarkkaan arvioitava, minkälainen kosketus tukee ja edistää lapsen kehitystä sekä hyvinvointia ja millainen kosketus voi aiheuttaa lapselle haittaa. (Piper & Smith 2011, 879-880.) Lapset myös usein mallintavat aikuisten tapoja toimia fyysisissä vuorovaikutustilanteissa, jolloin aikuisella on myös vastuu siitä, millaisena esi-merkkinä hän toimii.

Riskien tunnistamisen lisäksi kasvattajan on myös hyvä hahmottaa kosketuksen kasvatuksellinen ja hoivallinen arvo sekä merkitys. Positiivissävytteinen kosketus esimerkiksi vähentää elimistössä stressihormonien määrää sekä saa keskushermostomme erittämään oksitosiinia, joka vaikuttaa positiivisesti esimerkiksi vatsantoimintaan ja mielialaamme. Erilaiset kosketusterapiat vaikuttavat korjaavasti lapsen käyttäytymis- ja tunne-elämän häiriöihin. Positiivissävytteinen kosketus lapsen ja vanhemman välillä myös ylläpitää ja edistää kiintymyssuhdetta. (Koponen 2009, 22-23, 27-31.) Lapsilla kosketuksen vähäisyys tai sen puute ovat tutkitusti myös yhteydessä heikkoon unen laatuun ja varsinkin pojilla väkivaltaiseen käyttäytymiseen aikuisiässä (mts. 46-47).

3.3 Valta

Käsitellessämme kosketusta ja leikkiä sekä niiden suhdetta lapsen psykososiaaliseen kehitykseen on keskeistä tiedostaa ja ymmärtää vallan merkitys ja vaikutus tässä suhteessa. Valta on käsitteenä moniulotteinen. Lisäksi käsitämme, tulkitsemme ja havaitsemme valtaa subjektiivisella tasolla hyvin erilaisesti, sillä valta eri muodoissaan näyttäytyy ja vaikuttaa meihin kuhunkin yksilötasolla merkittävästi eriävin tavoin. Lyhykäisyydessään valta on x:n kykyä vaikuttaa y:hyn. Opinnäytetyön aiheen kannalta

kappale keskittyy siihen, miten lasten ja aikuisten välisissä suhteissa ja vuorovaikutuksessa auktoriteetti ja valtasuhteet ilmenevät.

Routarinteen (2007, 5) mukaan sosiaalitieteissä valta jaetaan kahteen luokkaan: aseman mukaiseen sekä persoonalliseen valtaan. Gjerstad (2015) käsittelee teoksessaan lapsen sekä aikuisen asemasta ja statuksesta juontavaa valtaa. Gjerstad (2015, 14-16) toteaa aikuisen aseman olevan yhteiskunnan perspektiivistä esimerkiksi kasvattajana ja suojelijana lapselleen. Tämä asema ja tehtävä vaativat sen, että aikuisella on oltava valtaa vaikuttaa esimerkiksi lapsen turvallisuutta koskeviin seikkoihin ja rajojen asettamiseen. Lapsi taas on kulttuurimme ja yhteiskuntamme silmissä apua, turvaa ja tukea tarvitseva. Tämä asema luo ja antaa lapselle tiettyjä vapauksia ja valtaa. Lapsi usein oppii, ettei häneltä voi asemansa takia vaatia tai pyytää tiettyjä asioita, neuvotellen ja vedoten aikuisten tunteisiin asemansa, lapsena olemisen puolesta. (Mts. 14-16.) Persoonallinen vaikutusvalta taas on soljuvampaa, vuorovaikutuksessa tapahtuvaa ja osapuolten suhteista riippuvaista, statuksesta riippumatonta vaikuttamista ja vallankäyttöä (Gjerstad 2015, 68-69). Usein tiedostamatta harjoitamme persoonallista vallankäyttöä jokapäiväisissä vuorovaikutustilanteissamme. Äänensävyillä, eleillä tai vaikkapa kosketuksella pyrimme muun muassa vaikuttamaan vuorovaikutuksen toisen osapuolen käytökseen. (Gjerstad 2015, 69-70).

Kulttuurimme luomien statusten tulisi kasvatuksellisessa tilanteessa olla vain eräänlaisena perustana tai raja-arvona vallankäytöllemme suhteessa lapseen, Gjerstad (2015, 69-70) korostaa. Kasvattajan tulisi pyrkiä siihen, että kasvatuksessa, vuorovaikutuksessa, yhteisessä leikissä tai vallankäytössä ja rajojen asettamisessa lapsen identiteetti, tarpeet ja yksilöllisyys huomioitaisiin. Lapsella tulisi olla mahdollisuus vaikuttaa häntä koskeviin asioihin hänen valmiuksiensa mukaan, myös jaetussa leikissä. Mikäli vallankäyttömme perustuu pelkkään statukseen, sorrumme autoritäärisen kasvatukseen, joka näkyy lapselle mielivaltaisena synnyttäen epäluottamuksen kasvattajaan. Saatamme vallankäytöllämme myös sivuuttaa lapsen yksilöllisyyden ja tarpeet, jolloin epäonnistumme vuorovaikutuksella ja vallankäytöllämme tukemaan lapsen identiteetin ja osallisuuden kehittymistä. (Mts. 69-70.)

Mielenkiintoinen perspektiivi valtaan suhteessa vanhemmuuteen on myös ymmärtää, että lapsen suojelemiseen liittyy vallankäyttöä. Vaikka rajojen asettaminen ja turvallisten kasvuedellytysten luominen on välttämätön ja tärkeä osa vanhemmuutta ja kasvatusta, voi kasvattaja tai vanhempi kuitenkin ylisuojelemalla lasta riistää lapselta mahdollisuuden ottaa riskejä ja vastuuta elämässään. Tallainen vanhemmuus ja vallankäyttö potentiaalisesti rajoittaa lapsen psykososiaalista kehitystä, itsenäistymistä sekä lisää lapsen ahdistuneisuutta. (Ungar 2009, 259.) Tutkitusti äidin rooli vanhempana painottuu enemmän hoivaan sekä lapsen tarpeisiin vastaamiseen ja ylisuojelevaa vanhemmuutta ilmenee äideissä enemmän verrattuna isiin (Brussoni & Olsen 2013, 238). Isän rooli vanhempana taas painottuu, varsinkin leikki-ikäisten lasten kanssa, yhteiseen leikkiin, riskinottoon kannustamiseen ja aktiviteetteihin, jotka äiti voi kokea vaarallisiksi (Brussoni & Olsen 2013, 238).

Aikuisen ja lapsen välinen telmiminen on erinomainen alusta leikin osapuolille haastaa ja etsiä omia ja toisen osapuolen rajoja sekä harjoitella vastuullista vallan ja voiman käyttöä. Lapselle on helppo ehdollistaa mielekkäässä kosketusta sisältävässä leikissä, millainen kosketus on sallittavaa tai hyväksyttyä. Mikäli lapsi väärinkäyttää kosketusta ja valtaansa, vaikkapa aggressiivisen käyttäytymisen kautta, leikki voidaan lopettaa. (Paquette ym. 2003, 172-174.) Lapsi oppii myös fyysisessä leikissä tunnistamaan ja kehittämään omaa autonomiaansa, valtaa itseensä. Eleillä, kielellä ja fyysisillä teoilla lapsi voi leikissä kontrolloida, miten ja milloin leikin toinen osapuoli häneen koskee. (Paquette ym. 2003, 173.) Aikuisen vastuullinen ja turvallinen vallan- ja voimankäyttö telmiessä luo myös luottamusta lapselle siihen, että fyysisesti vahvemman aikuisen ei tarvitse turvautua voiman väärinkäyttöön vuorovaikutuksessa ja leikissä. Tämän kokemuksen ja mallin myötä lapsi oppii toimivia vallan käytön ja ilmaisun tapoja.

4 Lapsen psykososiaalinen kehitys

Teoria psykososiaalisesta kehityksestä ja sen vaiheista on psykologi Erik H. Eriksonin kehittämä. Miller (2011) kuvaa kehityspsykologiaa käsittelevässä teoksessaan, kuinka

Eriksonin teoriassa yksilön kasvun ja kehityksen aikana yhteisö ja kulttuuri tarjoavat hoivaa ja turvaa hänelle. Vastapainona yhteisö odottaa yksilön sopeutuvan yhteisön tapoihin. Mitä kypsempi sekä kehittyneempi yksilö on, sitä jyrkempiä ja korkeampia vaatimuksia yhteisö yksilölle asettaa. Kypsyminen ja yhteisön vaatimukset yhdessä luovatkin Eriksonin mukaan kahdeksan psykososiaalisen kehityksen kriisiä ja vaihetta, jotka yksilö käy läpi elämänsä eri vaiheissa. (Miller 2011, 145-146.)

Näissä kriiseissä yksilö tiedostamatta tai tietoisesti huomaa, että oma persoonallisuus, kyvyt ja identiteetti eivät sovi yhteen tai riitä niiden vaatimusten ja tavoitteiden kanssa, joita hänen kulttuurinen ja sosiaalinen ympäristö hänelle asettaa ja häneltä vaatii. Miller (2011, 148-150), viitaten Eriksonin teoriaan, toteaa näiden psykososiaalisen kehityksen kriisien, luovan keskushermostollisia muutoksia, jotka edistävät yksilön kykyä sopeutua ympäristön sosiaalisiin vaatimuksiin. Riippuen siitä, miten yhteisö ja ympäristö huomioivat näissä kriiseissä yksilön inhimilliset tarpeet, kehittyvät yksilön identiteetti, persoonallisuus ja taidot positiivisella tai negatiivisella tavalla. (Miller 2011, 148-150.)

4.1 Lapsen psykososiaalisen kehityksen vaiheet

Lapsuuteen sisältyy kahdeksasta psykososiaalisen kehityksen vaiheesta neljä ensimmäistä: perusluottamus – epäluottamus (0 – 1,5 v.), autonomia – häpeä (2 – 3 v.), aloitteellisuus – syyllisyys (4 – 7 v.), ahkeruus – alemmuudentunne (8 – 12 v.) (Pekkarinen 2007). McLeod (2018) erittelee artikkelissaan psykososiaalisen kehityksen vaihteita. Syntymästä noin puoleentoista ikävuoteen ensimmäisen psykososiaalisen kehityksen vaiheessa hoitajien tarjoama turva, vuorovaikutus ja hoiva luovat ja muokkaavat lapsen käsitystä sekä ymmärrystä ympäristöstään. Vakaa, turvallinen ja ennakoitava ympäristö, jossa lapsen tarpeet huomioidaan, antaa lapselle mahdollisuuden luoda luottamusta ja toivoa ympäristöään ja sen jäseniä kohtaan. Mikäli ympäristö ja lapseen kohdistuva vuorovaikutus on ennakoimatonta ja turvatonta eikä se vastaa lapsen tarpeisiin, lapselle kehittyy epävarma ja ahdistunut asenne ympäristöön ja hänen mahdollisuuksiinsa toimia ympäristössään. (McLeod 2018.)

Psykososiaalisen kehityksen toisessa vaiheessa noin kaksi – kolmevuotiaan lapsen käsitys omista fyysisistä kyvyistä sekä autonomiastaan muodostuu. Tässä vaiheessa fyysisen kehityksen myötä lapsen mahdollisuudet liikkua ja toimia itsenäisesti ympäristössään avautuvat lapselle. Lapsi aktivoituu toimimaan ja temmeltämään ajoittain itsenäisesti ilman hoivaajiaan. Hoitajien on kyettävä kannustamaan ja rohkaisemaan lasta sekä antaa lapsen kokea myös ajoittaisia epäonnistumisia. Näin lapselle muodostuu itsevarmuutta yrittää ja tehdä itsenäisiä päätöksiä. Mikäli ympäristö liikaa rajoittaa, kritisoi ja kieltää lasta, lapselle muodostuu häpeän ja epäilyn varjostama käsitys omista kyvyistään toimia ja yrittää ympäristössään. (McLeod 2018.)

Kolmannessa psykososiaalisen kehityksen vaiheessa neljä – seitsemänvuotiaan lapsen aloitteellisuus kehittyy ja muodostuu. McLeod (2018) kuvailee näinä ikävuosina lapsen ryhtyvän leikissä ja muussa toiminnassaan suunnittelemaan ja ehdottamaan erilaisia aktiviteetteja ja ideoita sekä aktiivisesti kysymyksiä esittämällä perehtymään maailmaan. Mikäli lapsi saa kannatusta, rohkaisua ja tilaa esittää kysymyksiä, ideoita sekä toteuttaa ehdotuksiaan, McLeodin (2018) mukaan lapselle kehittyy varmuus johtaa muita ja tehdä päätöksiä. Tässäkin psykososiaalisen kehityksen vaiheessa liiallinen kontrollointi ja kritiikki luo lapselle epävarmuuden ja syyllisyyden tunteen suhteessa omiin ideoihin ja ajatuksiinsa. (McLeod 2018.)

Neljäs, lapsuuden psykososiaalisen kehityksen vaiheista viimeinen, käsittelee noin kahdeksan – kaksitoistavuotiaan lapsen ahkeruutta sekä alemmuudentunnetta. Tässä kehityksen vaiheessa vertaisten merkitys on korostunut huomattavasti ja lapselle onkin tärkeää tuntea itsensä hyväksytyksi ja arvostetuksi McLeod (2018) toteaa. Hyväksyntää ja arvostusta, lapsi lähtee etsimään ja rakentamaan erilaisten sosiaalisesti arvostettujen kompetenssien kautta: harrastuksista, taidoista, koulumenestyksestä, vaatteista tai leluista ja tavaroista. Lapsen itsevarmuus saavuttaa tavoitteita kehittyä, mikäli lapsen on ympäristössään mahdollista kokea itsensä arvostetuksi ja mikäli ympäristö kannustaa ja tukee lasta tarpeeksi kehittymään ja yrittämään. Mikäli nämä seikat eivät toteudu, lapselle muodostuu alemmuuden- ja riittämättömyyden tunnetta. (McLeod 2018.)

4.2 Leikki ja psykososiaalinen kehitys

Erikson psykososiaalisen kehityksen teoriassaan yhdisti leikin keskeiseksi mekanismiksi, joka ajaa ja edistää yksilön psykososiaalista kehitystä. Niin lapset kuin aikuiset pyrkivät ratkaisemaan leikillä tai leikittelevällä käytöksellä, miten esimerkiksi erilaisissa ja uusissa sosiaalisissa tilanteissa toimitaan ja miten oma toiminta suhteutetaan ympäristön vaatimuksiin (Miller 2011, 156). Leikissä leikkijät luovat ja ylläpitävät jaettua sosiaalista tilaa ja hetkeä, jossa leikkijöiden kokemukset ja tarpeet kohtaavat. Leikkijät pääsevätkin näissä tilanteissa opettelemaan ja kokeilemaan erilaisia keinoja ja rooleja, joiden myötä vaikuttaa toistensa kokemuksiin ja käyttäytymiseen. (Hartikainen 2013, 1.)

Hartikainen (2013, 36-40) erottelee leikin vaikuttamisen ja ylläpitämisen keinoja olevan esimerkiksi toiminnan ja käsitysten yhteensovittaminen, jäljittely, metakommunikaatio eli kommunikaatio tavasta kommunikoida, määritelmien ja vastamääritelmien luominen, säännöt ja niiden luominen sekä mielekkyyden osoittaminen (Hartikainen 2013, 36-40). Nämä leikin keinot ja rakennuspalikat ovat olemassa olevia asioita myös ihmisten jokapäiväisissä vuorovaikutustilanteissa ja sosiaalisissa rakenteissa, vaikkapa työpaikoilla, perheissä tai ystäväsuhteissa. Leikki antaa yksilölle sosiaalisia ja psykologisia valmiuksia selvitä ja vaikuttaa kyseisissä sosiaalisissa tilanteissa ja suhteissa.

Leikissä näkyy ja kuuluu myös leikkijän sosiaalinen asema, joka rakentuu yksilön sosiaalisista, kulttuurillisista ja inhimillisistä resursseista. Hartikaisen (2013, 41-44) mukaan sosiaalinen asema näkyy lapsen leikeissä esimerkiksi osallisuudessa, kontrolloinnissa, alistavana tai alisteisena olemisena. Lapsen osallisuudella fyysiseen toimintaan on tutkitusti yhteys lapsen sosiaaliseen asemaan ja sitä myötä psykososiaaliseen kehitykseen. Erään norjalaisen monitieteellisen tutkimuksen mukaan kouluikäiset lapset, jotka osallistuvat fyysisiin aktiviteetteihin, kykenevät keskimääräistä paremmin tulkitsemaan sekä huomaamaan sosiaalisia että emotionaalisia tunteita ja eleitä. (Ommundsen, Gundersen, Mjaavatn 2010, 387.)

5 Tarkoitus ja tavoite

Opinnäytetyön tarkoituksena on tuottaa kasvatustieteen- sekä lasten ja perheiden kanssa työskenteleville ammattilaisille kuvaus siitä, miten telmiminen vaikuttaa lapsen psykososiaaliseen kehitykseen. Pyrkimyksenä on tarkastella ja vastata ensisijaisesti kysymykseen: miten tutkimuksessa ja kirjallisuudessa kuvataan aikuisen ja lapsen sekä lasten välisen telmimisen vaikutusta ja merkitystä lapsen psykososiaaliselle kehitykselle. Menetelmänä kuvausta muodostaessa toimii kuvaileva kirjallisuuskatsaus.

Tavoitteena on etsiä ja tarkastella telmimiseen liittyvää tietoa ja tutkimusta sekä sitä, millaisia merkityksiä kirjallisuudessa ja tutkimuksessa telmimiselle annetaan suhteessa lapsen kehitykseen. Tavoitteen saavuttamista ohjaavat opinnäytetyön tutkimuskysymykset, johon aineistoa tulkitsemalla pyritään vastaamaan. Tutkimuskysymykset ovat: Miten telmiminen vaikuttaa lapsen psykososiaaliseen kehitykseen? Millaisia muuttujia telmimiseen liittyy ja miten kyseiset muuttujat vaikuttavat leikkijöiden kehitykseen ja telmimisen merkitykseen?

6 Kuvaileva kirjallisuuskatsaus

Tämän opinnäytetyön tutkimusmenetelmänä toimii kuvaileva kirjallisuuskatsaus. Kuvailevan kirjallisuuskatsauksen tarkoituksena on luoda kuvaus siitä, mitä tutkittavasta aiheesta ja ilmiöstä tiedetään aiemman tutkimuksen perusteella (Kangasniemi, Utriainen, Ahonen, Pietilä, Jääskeläinen & Liikanen 2013, 293). Kuvaileva kirjallisuuskatsaus valikoitui muiden katsaustyyppien joukosta, sillä kirjallisuuskatsauksen tavoitteena on luoda kuvaus tutkittavasta ilmiöstä, joka vastaa myös opinnäytetyön tarkoitukseen. Kuvaileva kirjallisuuskatsaus on myös melko joustava, jolloin tutkittavan ilmiön ja tutkimuskysymyksen laaja-alainen tarkastelu, rajoittamatta aineistoa liikaa metodisilla säännöillä on mahdollista. (Mts. 293-294.) Kirjallisuuskatsausmuotona kuvailevalla kirjallisuuskatsauksella pyritään tyypillisesti vastaamaan siihen, mitä tutkittavasta ilmiöstä tiedetään, mitkä ovat ilmiön keskeiset käsitteet ja niiden suhteet tai

millaista keskustelua aiheesta sitä tutkivalla tieteenalalla käydään. Teoreettisen kehityksen rakentaminen, teorian kehittäminen, teorian historiallisen kehityksen tarkasteleminen ja aiheeseen liittyvien ongelmien tunnistaminen ovat tyypillisiä tarkoituksia ja tarpeita, joihin kuvailevaa kirjallisuuskatsausta käytetään. (Kangasniemi ym. 2013, 294.)

Kirjallisuuskatsausta hyödynnetään tutkimusmenetelmänä jokaisen tutkimushankkeen perustana. Kirjallisuuskatsauksen avulla kuvataan, kehitetään ja arvioidaan tutkimusaiheesta tehtyä aiempaa tutkimusta ja teoriaa, sijoitetaan oma tutkimus osaksi tutkimuksen kenttää, sekä kehitetään tieteenalan teoreettista käsitteistöä ja ymmärrystä aiheesta. (Stolt ym. 2016, 7.) Kirjallisuuskatsausten yleistyessä tieteellisenä menetelmänä on muodostunut spesifejä ja eri tarkoituksiin suunnattuja kirjallisuuskatsaustyypppejä tai kirjallisuuskatsausmenetelmiä. Eri tieteenalat käyttävät omia nimityksiään kirjallisuuskatsaustyypeille ja vaikka eri katsaustyypeillä on keskinäisiä eroja, ne kuitenkin tyypillisesti sisältävät ainakin neljä seuraavaa osaa: kirjallisuuden haun, arvioinnin, aineiston perusteella tehdyn synteysin sekä analyysin. (Mts. 8.)

Neljä tyypillistä vaihetta kuvailevalle kirjallisuuskatsaukselle, ovat tutkimuskysymyksen muodostaminen, aineiston valitseminen, kuvailun rakentaminen ja tuotetun tuloksen tarkasteleminen (Kangasniemi ym. 2013, 294). Tutkimuskysymyksen muodostaminen ohjaa koko katsausta ja tutkimusta, määrittelemällä sen, mitä lähdetään tutkimaan ja mihin etsitään vastauksia. Täsmällinen ja rajattu tutkimuskysymys luo hyvän pohjan kirjallisuuskatsaukselle, sillä rajattua aihetta ja aineistoa on mielekästä tarkastella syvällisesti. Aineiston valinnalla taas pyrkimys on etsiä tutkimuskysymyksen kannalta keskeistä ja olennaista tietoa. Tutkijalla onkin aineistoa valitessa valta päättää, mikä aineisto on hänen mielestään relevanttia. Katsaukseen tulee selventää ja kuvata sitä prosessia ja niitä kriteerejä, miten ja miksi tiettyä aineistoa on tutkimukseen valittu. (Mts. 295.) Kolmas vaihe: tutkittavan ilmiön kuvailun rakentaminen, pyrkii vastamaan tutkimuskysymykseen aineistoa kuvaamalla. Tässä vaiheessa aineiston pohjalta tehdään omia tulkintoja, aineistoa kritisoidaan ja aihekokonaisuuksia yhdistellään. (Mts. 295-296.)

Lopputuloksena olisi tarkoitus kehittää tutkimuskysymyksen aiheesta uutta tulkintaa, luomalla jäsennetty kokonaisuus ja tarkastelu aiheeseen liittyvän tiedon ja tutkimuksen pohjalta (Kangasniemi ym. 2013, 296-297). Viimeiseksi vaiheeksi kuvailevaan kirjallisuuskatsaukseen jää tulosten tarkasteleminen, jossa katsauksen tulokset kiteytetään ja tiivistetään. Tulosten tarkasteluun myös usein kuuluu, tutkimuskysymyksen kritisointi, johtopäätösten muodostaminen ja tulevaisuuden tutkimustarpeiden pohdinta. (Mts. 297.)

6.1 Aineiston hankinta

Aineiston valintaa ohjaavat kirjallisuuskatsauksessa tutkijan muodostamat tutkimuskysymykset, joiden pohjalta hahmotetaan hakusanoja. Hakusanoja käytetään aineiston valintaan ja etsimiseen sähköisistä tietokannoista tai tieteellisten julkaisujen lähdeluetteloista. Potentiaaliselle aineistolle asetetaan myös sisäänotto- ja poissulkukriteerit, joilla karsitaan ja ohjataan ainestoa tutkijan asettamin kriteerein. (Kangasniemi ym. 2013, 296). Ne kriteerit ja perusteet, joilla ainestoa analysoitavaksi valitaan, määrittävät keskeisellä tavalla opinnäytetyön sisältöä sekä aineiston kuvailun rakentamista (mts. 299-300). Aineiston valintaa ohjaa tässä opinnäytetyössä aineiston kyky vastata tutkimuskysymykseen, julkaisuvuosi, aineiston saatavuus ja määrä sekä luotettavuus. Aineiston hakua on edellyttänyt huolellinen tutustuminen tutkimusaiheeseen sekä teoriapohjan myötä aiheen kirjallisuuteen ja tutkimukseen. Alustavalla aineiston tutkimisella ja perehtymisellä on varmistettu, että kirjallisuuskatsauksen aiheesta löytyy tutkimusta ja ettei samasta aiheesta ole vastikään tehty kirjallisuuskatsausta tai opinnäytetyötä.

Alustava aineistohaku on tehty seuraavista tietokannoista: Janet, Academic Search Elite (Ebsco), Eric (Ebsco), Google Scholar, Elektra, Arto, DOAJ ja the Campbell Library. Näiden joukosta valikoituivat lopullisiksi, aineiston hankintaan soveltuviksi tietokannoiksi: Academic Search Elite (Ebsco), Eric (Ebsco) sekä DOAJ. Valintaa ohjasivat kyseisten tietokantojen kyky tarjota edellä mainittavien sisäänottokriteerien mukaista tutkimusta ja kirjallisuutta. Tämän lisäksi aineistoa etsitään manuaalisen haun

avulla. Aineiston hakua ja karsintaa on edellyttänyt sisäänotto- ja poissulkukriteerien asettaminen, nämä löytyvät eriteltynä kuviossa 1.

Kuvio 1. Sisäänotto- ja poissulkukriteerit

Sisäänottokriteerit	Poissulkukriteerit
Aineisto vastaa tutkimuskysymykseen/tutkimuskysymyksiin	Aineisto ei vastaa tutkimuskysymykseen/tutkimuskysymyksiin
Aineisto on julkaistu 2008-2019	Aineisto on julkaistu ennen vuotta 2008
Aineisto käsittelee lapsen ja aikuisen välistä fyysistä leikkiä ja/tai fyysisen leikin suhdetta lapsen psykososiaaliseen kehitykseen.	Aineisto ei käsittele lapsen ja aikuisen välistä fyysistä leikkiä tai tämän suhdetta lapsen psykososiaaliseen kehitykseen
Aineisto on saatavana ilmaisena kokotekstinä	Aineisto ei ole saatavana ilmaisena kokotekstinä
Aineisto on saatavana englannin- tai suomenkielisenä	Aineisto ei ole saatavana saatavana englannin- tai suomenkielisenä
Aineisto on vertaisarvioitu	Aineistoa ei ole vertaisarvioitu
Abstrakti on saatavilla	Abstraktia ei ole saatavilla

Alkuperäiset hakusanat, joilla tietokannoista pyrittiin aineistoa etsimään, olivat:

- Telmiminen/fyysinen leikki/tumble play/physical play/rough play/rough-and-tumble play
- Lapsen psykososiaalinen kehitys/child psychosocial development/psychosocial development
- Lapsi/lapset/child/children
- Vanhempi/vanhemmuus/isyys/parent/parenthood/fatherhood

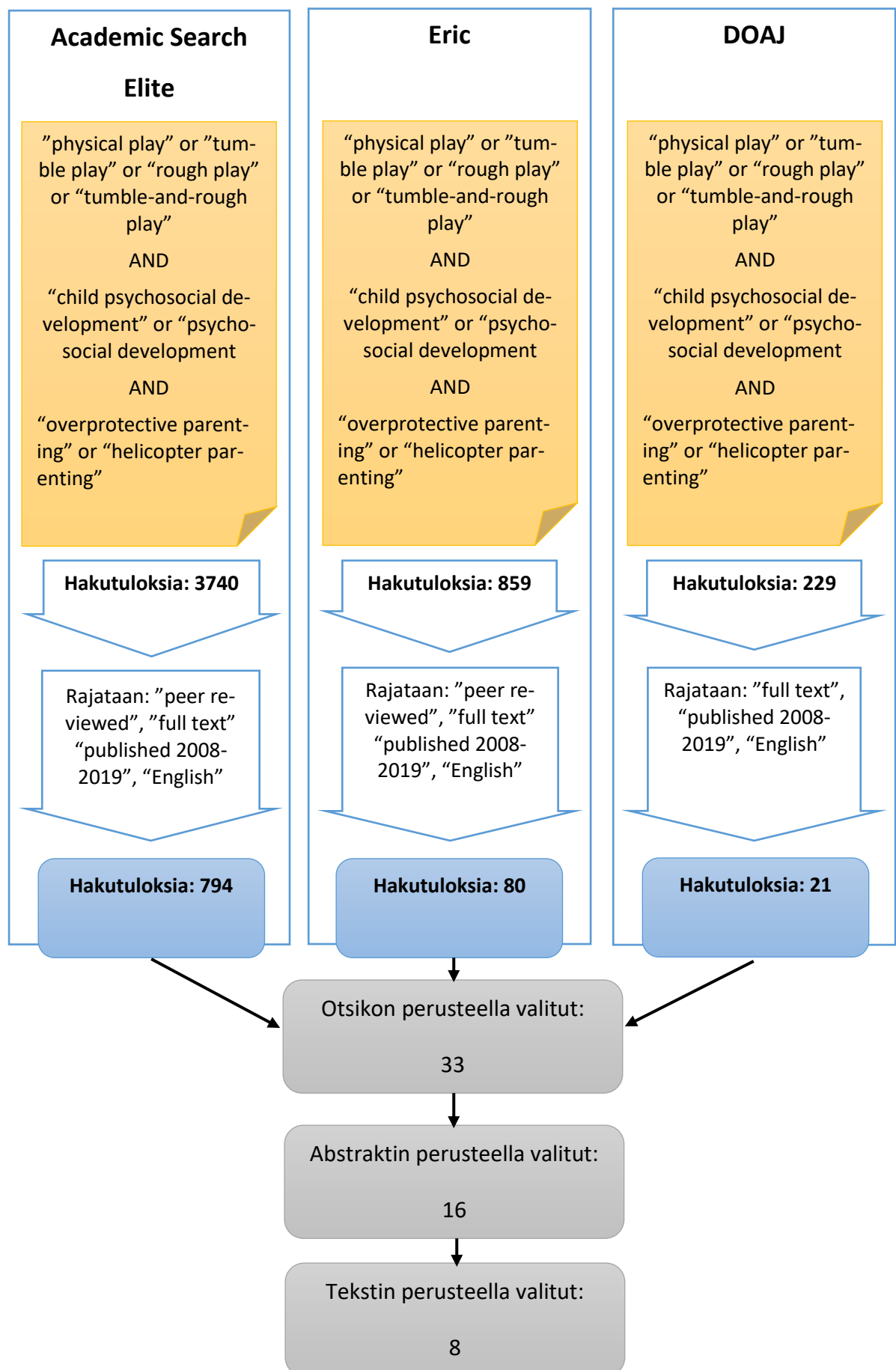
Hakusanat kuitenkin hieman tarkentuivat ja muuttuivat koehakujen ja tietokantoihin perehtymisen myötä. Hakusanat lapsi/lapset/child/children sekä vanhempi/vanhemmuus/isyys/parent/parenthood/fatherhood karsiutuivat pois, sillä kyseisten hakusanojen laajuuden ja määrittelemättömyyden vuoksi, niiden avulla oli epäkäytännöll-

listä tai mahdotonta löytää olennaista aineistoa. Uudeksi hakusanaksi nousi ylisuojeleva vanhemmuus/helikopteri vanhemmuus/overprotective parenting/helicopter parenting. Kyseinen hakusana linkittyy vahvasti opinnäytetyön aiheeseen, joskin sanat viittaavat aivan eri ilmiöön kuin telminen. Lopulliset hakusanat ovat:

- Telmiminen/fyysinen leikki/tumble play/physical play/rough play/rough-and-tumble play
- Lapsen psykososiaalinen kehitys/child psychosocial development/psychosocial development
- Helikopteri vanhemmuus/ylisuojeleva vanhemmuus/overprotective parenting/helicopter parenting

Lopulliset hakusanat ollessa määriteltynä, alkoi aineistonhankinta elo-syyskuussa 2019. Aineistonhankinnan prosessia ja tuloksia kuvaa Kuvio 2.

Kuvio 2. Aineiston hankinta prosessi

6.2 Aineiston analyysi

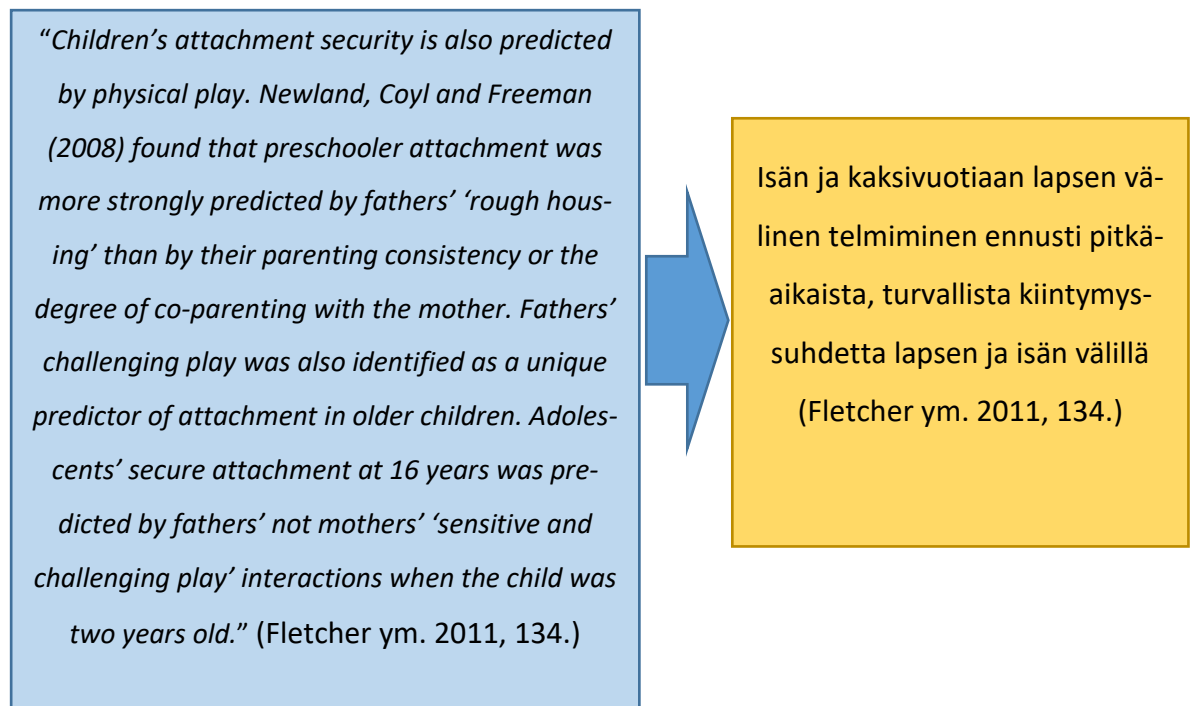
Aineiston analyysi on kirjallisuuskatsauksen osa ja prosessi, jossa tutkija pyrkii vertailemaan aineistonsa sisällöllisiä kokonaisuuksia sekä luotettavuutta kiteyttäen aineistoa ja luoden päätelmiä sekä tulkintaa aineistonsa pohjalta (Kangasniemi ym. 2013, 296). Kuvaillevassa kirjallisuuskatsauksessa aineiston analysointi toteutetaan ensisijaisesti laadullisena kuvailuna, joka pyrkii vastaamaan esitettyyn tutkimuskysymykseen aineiston pohjalta. Kuvailulla aineistoa kritisoidaan, vertaillaan, analysoidaan ja eri aineistoja syntetisoidaan. Synteesi onkin analysoinnin keskeinen prosessi. Siinä aineistosta etsitään tutkimuskysymyksen kannalta merkityksellisiä kokonaisuuksia, teemoja ja käsitteitä. Näistä löydöksistä muodostetaan synteesi, aineistoa yhdistävä kokonaisuus, joka aineistolähtöisesti pyrkii kuvaamaan, kategorisoimaan ja jäsentämään eri tutkimuskysymykseen liittyviä kokonaisuuksia. (Mts. 297.)

Tähän opinnäytetyöhön aineiston analyysimenetelmäksi valikoitui sisällönanalyysi. Sisällönanalyysi soveltuu hyvin laadullisen tutkimuksen aineiston analyysimenetelmäksi sen metodologisten lähtökohtien vuoksi, jotka hyvin tukevat kuvailevan kirjallisuuskatsauksen tarkoitusta (Kyngäs, Kääriäinen, Elo, Kanste & Tarja 2011, 146). Valintaan vaikutti myös sisällönanalyysin soveltuvuus analysoida aineistoa aineistolähtöisesti. Sisällönanalyysi pyrkii menetelmänä tarkastelemaan tekstimuotoista aineistoa tiivistäen, eritellen sekä yhtäläisyyksiä ja eroja etsien. Lopputuloksena on tarkoitus syntyä analyysin pohjalta tiivistetty kuvaus, joka kytkee tutkimustulokset ilmiön laajempaan kontekstiin. (Tuomi & Sarajärvi 2002, 105.)

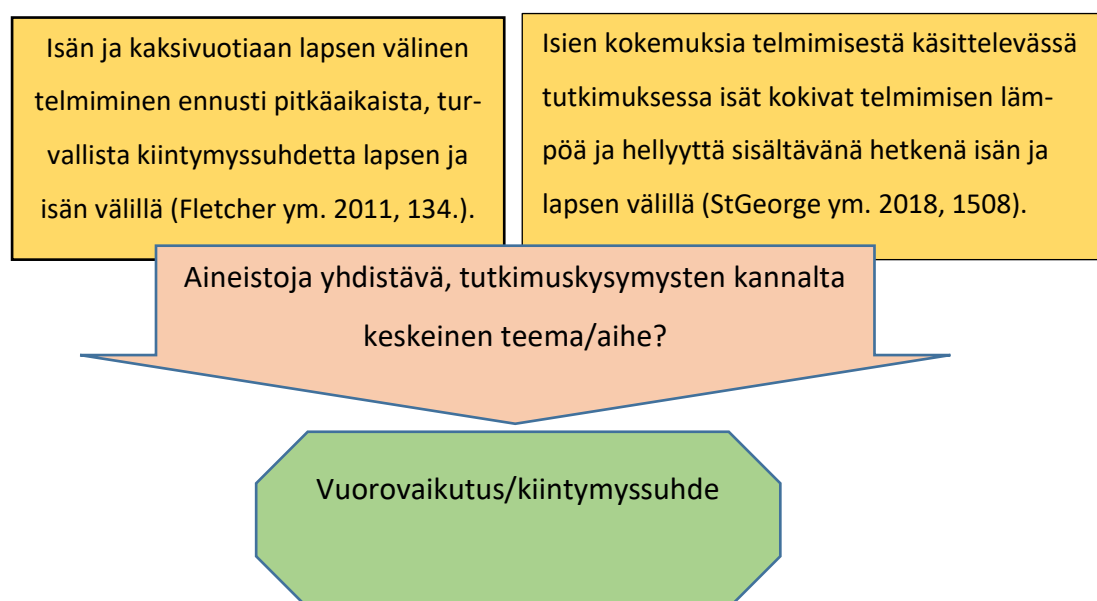
Aineiston analysointi alkoi aineiston tiivistämisellä eli redusoinnilla (kuvio 3.). Opinnäytetyön tutkimuskysymykset olivat keskeinen osa tätä prosessia. Aineistosta pyrittiin karsimaan sellaiset osat, jotka eivät vastanneet tai liittyneet tämän opinnäytetyön tutkimuskysymyksiin. Lopputuloksena aineistosta jäi jäljelle tutkijan mukaan kirjallisuuskatsauksen aiheen kannalta keskeinen ja olennainen tieto. Redusointia seurasi klusterointi, jolla pelkistettyä aineistoa ryhmiteltiin muodostaen aineistosta tutkimuskysymyksen kannalta olennaisia aihekokonaisuuksia (kuvio 4.). Tässä proses-

sisä aineistosta samoihin ilmiöihin viittaavat käsitteet ja ilmaisut luokiteltiin sisällyttään päällisesti irralliset kokonaisuudet osaksi yleistä käsitettä. Viimeisenä osana analyysia oli käsitteellistäminen ja synteessin luominen. Tässä vaiheessa löydettyt käsitteet liitettiin osaksi olemassa olevaa teoriaa tai mahdollista uutta teoriaa.

Kuvio 3. Esimerkki aineiston redusoinnista

Kuvio 4. Esimerkki aineiston klusteroinnista

7 Tutkimustulokset

Opinnäytetyön tarkoituksena oli selvittää, miten vertaisten ja aikuisten kanssa telminen vaikuttavat lapsen psykososiaaliseen kehitykseen. Sisällönanalyysin avulla analysoitu aineisto selvästi osoittikin telmimisen ja psykososiaalisen kehityksen välillä olevan yhteyden. Tutkimustulokset myös näyttivät, että telmimisessä on selviä sisällöllisiä ja laadullisia tekijöitä, joilla on huomattava vaikutus telmimisen merkitykseen ja vaikutuksiin. Kyseisiä sisällöllisiä ja laadullisia tekijöitä olivat: leikkijöiden sukupuoli, lapsen ikä, lapsen sosiaaliset taidot, aikuisen tapa puuttua lasten väliseen telmimiseen sekä lapsen ja vanhemman välinen suhde lapsen ja vanhemman välisessä telmisessä.

8 Telmimisen vaikutus lapsen psykososiaaliseen kehitykseen

Telmiminen ja fyysinen leikki vaikuttivat aineiston pohjalta kolmeen osittain päällekkäiseen psykososiaalisen kehityksen osa-alueeseen: itsesäätelyyn, itsevarmuuteen ja tunteiden tunnistamiseen sekä niiden ilmaisuun. Tämän lisäksi telmimisen nähtiin olevan yhteydessä, etenkin isän ja lapsen välillä, vuorovaikutus- ja kiintymyssuhteen vahvistumiseen, joka taas edistää lapsen psykososiaalisen kehityksen osa-alueita kuten itsesäätelyä, itseilmaisua, tunteiden tunnistamista ja ilmaisua. Telmimisellä oli myös joitakin mahdollisia negatiivisia vaikutuksia lapsen kehitykseen, tiettyjen edellytysten myötä.

8.1 Itsesäätely

Itsesäätelyllä tarkoitetaan ihmisen kykyä säädellä omia tunteitaan, käyttäytymistään ja kognitiivista toimintaansa (Hakkarainen 2012, 3-4). Erityisesti isän osallistuminen taaperoikäisen lapsensa kanssa fyysisiin leikkeihin ennusti lapsessa itsesäätelyn kehittymistä, joskin tietyillä ehdoilla (Bocknek, Dayto, Raevau, Richardson, Brophy-Herb & Fitzgerald 2017, 122). Lapsen telmiessä aikuisen tai vertaistensa kanssa koetut

tunteet ja erilaiset stimulaatiot ovat usein intensiivisiä ja voimakkaita (Flanders, Simard, Paquette, Parent, Vitaro, Pihl & Séguin 2009, 365). Näissä tilanteissa lapsen itsesäätely onkin alttiina pettää ja telmiminen voi muuttua leikistä aggressiiviseksi kaaksekseksi, ellei aikuinen kykene rajaamaan leikkiä ja lasta (Flanders ym. 2009, 365).

Rajatun, aikuisen kontrolloiman, lasta ja hänen osallisuuttaan kunnioittavan sekä mielihyvään ja lapsen onnistumiskokemuksiin tähtäävän telmimisen kuvattiin parhaiten tukevan lapsen itsesäätelyn kehittymistä (Bocknek ym. 2017, 122-123). Bocknekin (2017, 123) mukaan tällaisessa leikissä lapsi pääsee turvallisissa rajoissa käsittelemään ja ilmaisemaan leikin tuomia voimakkaita positiivisia ja negatiivisia tunteitaan aikuisen kannustuksen, vuorovaikutuksen ja esimerkin tukemina, jolloin lapsen kyvyt ja keinot säädellä sekä tunnistaa tunteita itsessä ja toisessa kehittyvät. Nakagawa ja Sukigara (2014) tutkivat telmimisen ja lapsen temperamentin yhteyttä Japanissa. Heidän löydöstensä mukaan lapsen ja aikuisen välinen telmiminen ei vaikuttanut lapsen temperamentin- ja itsesäätelyn kehittymiseen alle kaksivuotiaiden lasten kohdalla (Nakagawa & Sukigara 2014, 7).

Flanders ja muut (2009, 393) nostivat isän ja lapsen välistä telmistä käsittelevässä tutkimuksessaan esille, että se miten usein ja miten rajattua telmiminen isän ja lapsen välillä oli, vaikutti merkittäväällä tavalla telmimisen laatuun ja sitä myötä myös lapsen itsesäätelyn kehittymiseen. Tämän seurantalutkimuksen mukaan rajaamaton, lapsijohtoinen ja tiheästi toistuva telmiminen ennusti lapsessa heikkoa itsesäätelyä ja aggressiivista käyttäytymistä (Flanders ym. 2009, 363). Lapsen ja isän välisessä telmistä tutkittaessa, isän kyky rajata lasta ja telmistä osoittautui olevan keskeinen tekijä ja ennuste lapsen itsesäätelyn kehittämisessä (Flanders ym. 2009, 365; Bockneck ym. 2017, 122-123).

8.2 Itseluottamus

Telmimiseen sisältyy olennaisena osana kilpailua sekä kamppailua ja näiden myötä voittamista ja häviämistä sekä riskien ottoa. Kilpailu, läheisyys ja kontakti olivat eri-laisten haastattelujen pohjalta vanhempien mielestä telmimisen keskeisimpiä teki-jöitä ajamassa lapsen kehitystä ja sosiaalisia kompetensseja (Fletcher, May, St George, Morgan & Lubans 2011, 136; St George, Goodwin & Fletcher 2018, 1509). Fletcherin ja muiden (2011) telmimistä käsittelevässä haastattelututkimuksessa van-hemmat kuvasivat, että telmiessä aikuisen on luontevaa luoda ja hallita tilanteita, joissa lapsi pääsee kamppailun jälkeen voittamaan aikuisen leikkikumppaninsa. Perik-siantamattoman aikuisen kellistäminen esimerkiksi painissa kannustusten saattele-mana luo lapselle voitonriemun ja onnistumisen tunteita kehittäen lapsen itseluotta-musta ja -varmuutta omasta voimastaan ja kyvyistään. (Fletcher ym. 2011, 135-136.) Voiton ja kamppailun lisäksi myös telmimiseen liittyvä läheisyys ja positiivissävyttei-nen kontakti oli vanhempien kokemusten mukaan yhteydessä lapsen itsevarmuuden kehittymiseen ja tärkeä osa telmimisen kokonaisuutta (St George ym. 2018, 1508).

St George ja muut (2018, 1509) kuvasivat vanhempien telmimisen kokemuksia käsit-televässä tutkimuksessa joidenkin vanhempien kokevan aikuisen ja lapsen välisen tel-mimisen mahdollisesti edistävän lapsessa ylikorostunutta itsevarmuutta ja itseluotta-musta, joka saattoi haitata leikkiä, vuorovaikutusta ja suhteiden syntymistä vertais-ten kanssa (St George ym. 2018, 1509). Lapsen ja vertaisten kanssa telminen ja tel-mimisen tuomien konfliktien kuvattiinkin kitkevän lasten egosentrisyyttä, LaFreniere (2013, 200) toteaa. Näissä tilanteissa esimerkiksi varhaiskasvatus ympäristössä onkin tärkeää, ettei aikuinen liikaa puutu, suojele tai estä lasten välisten konfliktien syntyä tai niiden kulkua (LaFreniere 2013, 200). Vaikka aikuisen on hyvä antaa lapsille mah-dollisuus ratkaista pienet konfliktit keskenään, on aikuisen kuitenkin oltava sensitiivi-nen sekä tarkka esimerkiksi alistamisen tai kiusaamisen suhteen puuttuen tarvitta-essa kyseiseen käyttäytymiseen.

8.3 Tunteiden tunnistaminen ja ilmaisu

Telmiminen edistää lasten kykyä tunnistaa ja tulkita tunteita sekä ilmaista omia tunteitaan (StGeorge ym. 2018, 1503). Vahvojen ja intensiivisten tunteiden noustessa telmiessä eivät telmijät aina kykene tunnistamaan itsessään ja toverissaan milloin tunteet ja sen myötä käytös menee yliammutuksi ja rajoja rikkovaksi. Näissä tilanteissa telmiminen muuttuukin leikistä riitaisaksi taisteluksi. Miellyttävän ja kummallekin osapuolelle suotuisan telmimisen ylläpitäminen ja jatkaminen toimiikin vahvana motivaationa opetella tunnistamaan ja ilmaisemaan tunteita. (Flanders ym. 2009, 363.) Telmistä vahvasti leimaava ja muista leikeistä erottava ominaisuus muihin leikkeihin verrattuna on juuri sen kyky stimuloida ja herättää voimakkaita tunteita leikkijöissä (Bocknek ym. 2017, 108-109).

Yhdysvaltalaisen tutkimuksen mukaan lapset, jotka vertaistensa kanssa telmivät useasti keskenään, ilmaisivat positiivisia tunteita korostuneemmin ja kykenivät paremmin tunnistamaan ja ilmaisemaan negatiivisia tunteita (Lindsey & Colwell 2013, 355). Tutkimuksessa havaittiin myös, että telmiminen korreloi pojissa korostuneemmin positiivisten tunteiden ilmaisua, kuin tytöissä (mts, 356). Sen lisäksi, että telmiminen vaatii leikkijää opettelemaan tunnistamaan sekä ilmaisemaan vahvoja positiivisia että negatiivisia tunteita (LaFreniere 2013, 199-200), telmimisen voidaan nähdä myös kanavana purkaa stressiä ja muuta fysiologista energiaa, jonka lapsi muuten saattaisi ilmaista haitallisen käytöksen kautta (Lindsey & Colwell 2013, 355). StGeorge ja muut (2018, 1503) kertovat telmimisen vähentävän aggressiivista käyttäytymistä lapsissa, jotka osallistuvat useasti telmimiseen.

8.4 Vuorovaikutussuhde

Positiivissävytteiset vuorovaikutussuhteet eivät itsessään ole psykososiaalisen kehityksen osa-alue, mutta vuorovaikutussuhteiden yhteys lapsen kokonaisvaltaiseen kehitykseen, erityisesti psykososiaaliseen kehitykseen, on kiistaton. Telmimisen yhdeksi keskeisimmäksi hyödyksi kuvattiinkin sen kyky tuottaa voimakkaita jaettuja koke-

muksia, tunteita ja mielihyvää (LaFreniere 2013, 196), joiden myötä leikkijöiden vuorovaikutussuhde syventyy. Erityisesti isät kokivat telmimisen edistävän kiintymyssuhdettaan isän ja lapsen välillä. Isien kokemuksia telmimisestä käsittelevässä tutkimuksessa isät kokivat telmimisen lämpöä ja hellyyttä sisältävänä hetkenä isän ja lapsen välillä (StGeorge ym. 2018, 1508).

Fletcher ja muut (2011, 137) kuvaavat telmimisen parantavan lapsen ja aikuisen välistä suhdetta. Vanhemmat kuitenkin epäilivät telmimisen olevan jo valmiina olevan kiintymyssuhteen mahdollistamana tapahtuma (StGeorge ym. 2018, 1509). Aikuisten arvioiden ja kokemusten mukaan heikko suhde ja isän lapsen välillä ei välttämättä anna edellytyksiä mielekkäälle telmimiselle (StGeorge ym. 2018, 1507-1509).

9 Lapsen telminen aikuisen sekä vertaisen kanssa

Aineistossa lapsen ja aikuisen väliselle telmimiselle sekä lapsen ja vertaisen kanssa telmimiselle annettiin eri merkityksiä, jotka ovat tärkeä käsittää ymmärtääksemme telmistä kokonaisvaltaisemmin. Vaikkei kirjallisuudessa suoraan vertaillen eroteltu näiden kahden ilmiön eroavaisuuksia, oli niiden väliltä kuitenkin poimittavissa erilaisia tarkoituksia ja merkityksiä. Tämä kappale keskittyy tarkastelemaan telmimisen eroja ja yhteyksiä lapsen ja aikuisen sekä lasten välisenä tapahtumana. Keskeisimpänä poimintana lapsen ja aikuisen välinen telminen ja fyysinen leikki korostui leikki-ikään siirtyvillä lapsilla (Bocknek ym. 2017, 123-124), kun taas lapsen ja vertaisen välinen leikkimisen merkitys oli korostuneempi leikki-ikänsä puoli- ja loppuvaiheissa olevilla noin 4 – 7-vuotiailla lapsilla. LaFeniere (2013, 199-200) kuvasi konfliktitilanteiden olevan lasten välisessä telmisessä yksi keskeinen sosialisointifunktio.

9.1 Telminen lapsen ja aikuisen välillä

Telmimiseen lapsen ja vanhemman välillä liittyi vahvasti lapsen itsetunnon ja itsevarmuuden kehittyminen (StGeorge ym. 2018, 1505-1507; Fletcher ym. 2011, 134). Aikuisen, erityisesti vanhempi, kykenee usein arvioimaan lapsen tarpeita ja kipukohtia

vuorovaikutuksessa ja tämän myötä ohjaamaan telmimistä sellaiseen suuntaan, joka tukee lapsen sosiaalista kehitystä ja itsevarmuutta. Tällaisia leikin ohjauksen keinoja olivat esimerkiksi isien kokemuksien mukaan voittamisen ja tappioiden säännöstely, joiden tasapainottelun koettiin olevan keskeinen osa isän ja lapsen välistä telmimistä. Kuten aiemmin mainittu, isät kokivat lapsen ja isän välisen telmimisen olevan tapah-tuma, jonka myötä suhde ja side lapsen ja isän välillä syventyi. (Flethcer ym. 2011, 134.) Isän ja kaksivuotiaan lapsen välinen telmiminen ennusti pitkäaikaista, turvallista kiintymyssuhdetta lapsen ja isän välillä (mts. 132).

Aineistossa melko yksipuolisesti kuvattiin lapsen ja aikuisen välisessä telmimisessä suurimman riskitekijän olevan aikuisen kyky rajata leikkiä, itseään ja lasta (StGeorge ym. 2018, 1507; Flanders ym. 2009, 363). Flanders ja muut (2009) tarkastelevat aikuisen roolia telmimisessä tarkemmin. Heidän löydöstensä mukaan aikuinen voi aiheut-taa suoraa haittaa lapselle ja hänen kehitykselleen, jos aikuinen ei pysty telmiessä luomaan rajoja ja tukemaan lasta telmimisen tuomissa tunneryöpyissä. Isän kykene-mättömyys rajata ja hallita telmimistilanteita lapsensa kanssa ennusti lapsessa ag-gressiivista käytöstä suhteessa vertaisiin esi- ja kouluiässä. (Flanders ym. 2009, 363.) Lapsi, joka saa vapaasti dominoida telmimistä vanhempansa kanssa, oppii ja myös to-dennäköisesti pyrkii dominoimaan telmimistä myöhemmässä iässä vertaistensa kanssa (mts. 365).

Isän piirreahdistuneisuus toimii säätelevänä tekijänä telmimisen yhteydessä lapsessa ilmenevään ahdistuneisuuteen. Lapsilla, joiden telmivillä isillä oli piirreahdistunei-suutta vähän tai ei ollenkaan, oli mitattavissa useammin ahdistuneisuuden piirteitä verrattuna lapsiin, joiden telmimiseen osallistuvilla isillä oli piirreahdistuneisuutta enemmän. Tämä selittyy mahdollisesti sillä, että hieman ahdistuneemmat tai yleisesti huolestuneemmat isät, pystyvät todennäköisemmin huomaamaan ja tunnistamaan lapsessa nousevan tai ilmenevän ahdistuneisuuden tai muun negatiivisen tunteen telmimisen yhteydessä ja vastaamaan asianmukaisesti näihin tunteisiin. (Fliet, Dae-men, Roelofs & Muris 2014, 2802.)

Telmimisen sisältötekijät ja riskit selittävät myös mahdollisesti sen, miksi jotkut vanhemmat kokivat isän ja lapsen välisen telmimisen synnyttävän lapsessa antisosiaalista käyttäytymistä, joka ilmenee lapsen kohdalla vertaisten kanssa käydyssä vuorovaikutuksessa esimerkiksi aggressiivisena käyttäytymisenä (StGeorge ym. 2018, 1509). Yleisesti kuitenkin lapsen ja vanhemman välisen telmimisen myötä, lapsi oppii sosiaalisia taitoja ja kompetensseja. Aikuisen ja lapsen välinen telmimisellä olikin tutkitusti positiivinen yhteys lapsen vertaissuhteiden laatuun sekä lapsen suosioon vertaisten joukossa varhaiskasvatuksessa. (StGeorge ym. 2018, 1509.) Nakagawan ja Sukigaran (2014) tutkimus kuitenkin osoitti, että alle kaksivuotiaiden lasten kohdalla hoitajan ja lapsen välinen telminen ei edistänyt lapsen etuotsalohkon kehittymistä. Toinen tutkimuksen löydös myös oli, että alle kaksivuotiaiden lasten kohdalla lapsen jo ilmenevät positiiviset tunteet ennustivat ja korreloivat telmistä lapsen ja hoitajan välillä. (Mts. 3-8.)

9.2 Lasten välinen telminen

Vertaisten kanssa telminen on tilanteena monella tapaa poikkeava verrattuna aikuisen kanssa telmiseen. Aikuinen mitä todennäköisemmin kykenee hallitusti rajaamaan omaa voimaa ja valtaansa sekä suojelemaan telmiessä lasta. Toisen lapsen kanssa telmiessä leikkijät ovat kutakuinkin fyysisesti tasavoimaisia. Useasti kummankin lapsen kyvyt hallita, tunnistaa ja ilmaista omia tunteitaan ovat puutteellisia, jolloin konfliktit ja riidat ovatkin vain ajan kysymys. Konfliktitilanteet kuvattiinkin keskeiseksi osaksi telmistä, sillä niiden myötä lapset joutuvat opettelemaan kommunikoinnin, soveliaan voimankäytön sekä tunteiden tunnistamisen ja ilmaisun taitoja, mikäli he haluavat jatkaa toisen osapuolen kanssa mielihyvää ja jännitystä tuottavaa telmistä. (LaFreniere 2013, 199-200.)

Muita fyysisen leikin tyyppejä korostuneemmin telminen vertaisten kanssa oli vahvasti yhteydessä lasten kykyihin hallita, ilmaista ja tunnistaa tunteita (Lindsey & Colwell 2013, 355). Lasten vuorovaikutussuhteiden laatu vertaisten kanssa oli myös opettajiensa arvion mukaan korkeampi lapsilla, jotka osallistuivat telmiseen (Fleth-

cer ym. 2011. 132). LaFreniere (2013, 199-200) korostaa telmimisen merkitystä leikinä joka edistää vertaisten välistä kommunikointia, käytöksen säätelyä sekä kitkee lapsista egosentrisyyttä.

10 Telmiminen ja sukupuoli

10.1 Pojat ja telmiminen

Pojat ovat tutkitusti fyysisesti aktiivisempia, ottavat enemmän riskejä ja telmivät useammin sekä kokevat enemmän vihan ja aggression tunteita vertaisiaan kohtaan suhteessa tyttöihin (LaFreniere 2013, 193). Yhdysvaltalaisen tutkimuksen mukaan, poikien välinen telmiminen on neljä tai viisi kertaa yleisempää kuin tyttöjen, mikäli telmimiseen ei sisällytetä jahtaamisleikkejä, joita tytöt leikkivät yhtä useasti kuin pojat (mts. 194). Erityisesti vertaisten kanssa telmiminen on pojille keskeinen sosiaalisten taitojen ja tunteiden hallinnan oppimisen alusta, jossa konfliktin ja kilpailun myötä pojat luovat hierarkioita, ystävyysuhteita sekä oppivat käsittelemään pettymyksiä että vihan tunteitaan (mts. 197-200).

Poikien kohdalla telmiminen vertaisten kanssa on myös vahvasti yhteydessä positiivisten tunteiden ilmaisun taajuuteen. Tämä voi selittyä sillä, että mielekäs telmiminen ei synny tai onnistu, mikäli leikkijät ovat lähtökohtaisesti negatiivisten tunteiden vallassa (Lindsey & Colwell 2013, 355-356). Varhaiskasvatussympäristössä pojat myös monesti hakeutuvat leikkimään ilman aikuisen valvontaa ja läsnäoloa (LaFreniere 2013, 193). Aikuisen liika puuttuminen ja valvominen voikin haitata telmimisen syntymistä ja sujuvuutta, mikäli aikuisten toimesta telmimisen ja sen tuomat sosialisointi kannalta tärkeät konfliktitilanteet estetään (LaFreniere 2013, 200). Mitä vanhemman ja pojan väliseen telmimiseen tulee, vanhemmat kokivat pojan ja aikuisen välisen telmimisen olevan erityisesti pojille alusta ilmaista itseään ja saada tarvitsemaansa kosketusta vanhemman kanssa (StGeorge ym. 2018, 1508).

10.2 Tytöt ja telmiminen

Vanhempien kokemusten mukaan vanhemman ja lapsen välinen telmiminen hyödyttää niin tyttöjä kuin poikia (Flethcer ym. 2011, 136; StGeorge ym. 2018, 1508). Isät kokivat telmimisen parantavan tyttäriensä kohdalla etenkin itseluottamusta sekä varmuutta ja käsitystä omista fyysisistä kyvyistään (Flethcer ym. 2011, 136). Vanhempien mukaan tytöt nauttivat ja hyötyvät vanhemman ja tyttären välisestä telmimisestä poikien lailla, joskin tyttärien kanssa telmiminen eroaa usein luonteeltaan. Tyttärien kanssa telmiminen nähtiin vanhempien silmin vähemmän rajuna tai kilpailullisena sekä harvemmin tapahtuvana verrattuna poikien kanssa telmimiseen. (StGeorge ym. 2018, 1508.)

Tytöt telmivät myös vertaistensa kanssa huomattavasti poikia vähemmän. Tytöt myös käyttävät telmiessä kieltä korostuneemmin ja sisällyttävät juonessaan suojelua ja pelastamista. (LaFreniere 2013, 193-194.) Lisäksi tytöt, jotka telmivät vertaistensa kanssa, ilmaisevat negatiivisia tunteita muihin lapsiin verrattuna korostuneemmin. Tämä voi osittain selittyä sillä, että tytöt saattavat joutua telmimisleikkeihin oman tahtonsa vastaisesti, jolloin telmiminen ei ole yhtä mielekästä kuin pojille. (Lindsey & Colwell 2013, 356.) Tyypillisesti tytöt hakeutuvatkin useasti leikkimään aikuisen läheisyyteen fantasialeikkien pariin ja leikkivät poikia pienemmissä ryhmissä, usein pareittain (LaFreniere 2013, 193).

11 Johtopäätökset

Opinnäytetyön tarkoituksena oli selvittää, miten telmiminen vaikuttaa lapsen psykososiaaliseen kehitykseen, sekä etsiä kirjallisuudesta telmimiselle annettuja laadullisia ja sisällöllisiä tekijöitä, jotka vaikuttavat telmimisen merkitykseen. Aihe on Suomessa melko vähäisesti tutkittu eikä kirjallisuuskatsauksen aineistoon sisältynyt suomalaista tutkimusta. Telmiminen on kuitenkin ilmiönä monella tapaa universaali ja sen funktiosta löytyy yhtäläisyyksiä kädellisten lajien ja eri ihmiskulttuurien välillä (LaFreniere

2013, 194). Tämän kirjallisuuskatsauksen tutkimustulokset ovat siis ainakin jollain tavalla relevantteja myös suomalaisessa kulttuurissa, joskin aihe vaatii tarkempaa tutkimusta suomalaisissa asetelmissa.

Telmimisellä oli selvä vaikutus ja yhteys lapsen psykososiaaliseen kehitykseen (Bocknek ym. 2017, 122-123). Se edisti ensisijaisesti lapsen itsesäätelyn, itsevarmuuden sekä tunteiden tunnistamisen ja ilmaisun kehittymistä sekä paransi kiintymys- ja vuorovaikutussuhteita leikkijöiden välillä (Bocknek ym. 2017, 123; Lindsey & Colwell 2013, 355). Nämä hyödyt selittyvät pitkälti sillä, että telmiminen on useasti mielekäs, jännittävä ja intensiivinen tilanne, jossa leikkijät pääsevät voimakkaiden tunteiden ja impulssien vallassa kamppailemaan keskenään. Konfliktitilanteiden tai ylireagoinnin sattuessa leikin tuottama mielihyvä ja jännitys toimii keskeisenä motivoijana, joka ohjaa lasta tai lapsia opettelemaan kommunikoinnin ja tunteiden hallinnan taitoja, jotta konfliktit saadaan ratkottua ja leikkiä päästään taas jatkamaan. Aikuisen ja lapsen välinen telmiminen tarjoaa myös ainutlaatuisia tilanteita, joissa lapsi pääsee kamppailun jälkeen kokemaan voiton ja voiman tunteita, mielihyvää sisältävissä tilanteissa kehittäen lapsen itsevarmuutta (StGeorge ym. 2018, 507). Telmiessä aikuisen kanssa lapsi pääsee myös opettelemaan, minkälainen kosketus sattuu ja minkälainen ei opetellen vähitellen soveliasta ja sallittua voimankäyttöä. Yhden tutkimuksen perusteella hoitajan ja alle kaksivuotiaan lapsen välinen telmiminen ei edistänyt lapsen etuotsalohkon kehittymistä (Nakagawa & Sukigara 2014, 7-8).

Telmimisen luomat voimakkaat tunteet, kiihkeä kamppailu ja sen tuomat impulssit luovat leikkijöiden välille ainutlaatuisen vuorovaikutuksellisen, joskin riskialttiin tilanteen. Erityisesti aikuisen ja lapsen välisessä telmimisessä onkin tärkeää, että aikuinen kykenee rajaamaan itseään, lasta ja leikkiä sekä vastaamaan lapsessa nouseviin negatiivisiin tunteisiin ja tarpeisiin, jotta leikki pysyy mielekkäänä ja turvallisena eikä vahingoita lapsen kehitystä (StGeorge ym. 2018, 1507; Flanders ym. 2009, 363; Fliek ym. 2014, 2802). Rajaamaton, lapsilähtöinen ja useasti toistuva telmiminen lapsen ja vanhemman välillä ennusti lapsessa heikkoa itsesäätelyä ja aggressiivista käyttäytymistä leikki-iässä (Flanders ym. 2009, 363). Tässä suhteessa lasten välinen telmiminen erosi merkittäväällä tavalla aikuisen ja lapsen välisestä telmimisestä, sillä juuri

konfliktin ja leikin rajaamattomuuden nähtiin olevan keskeinen osa lasten välisen telmimisen hyötyä ja funktiota. Konfliktitilanteissa lapset pääsivät itse kehittämään ja soveltamaan kommunikoinnin, itsesäätelyn ja tunteiden tunnistamisen taitoja (LaFreniere 2013, 199-200).

Sukupuolella oli myös keskeinen rooli telmimisen funktiossa. Telmimisen ja aktiivisen leikin kuvattiin olevan vanhemmuuden osa-alue, johon isät erikoistuvat, sillä isät telmivät äitejä useammin lastensa kanssa (Bocknek ym. 2017, 105, 108). Isän ja lapsen väliselle telmimiselle annettiin merkityksiä, joita ei muusta vanhemman ja lapsen välisestä vuorovaikutuksesta ilmene. Lapsen kannustaminen, rohkeisuus ja itsevarmuuden juurruttaminen olivat muun muassa tällaisia lapsen kehitystä tukevia seikkoja, joita isän ja lapsen välinen telmiminen ainutlaatuisesti edistää, varsinkin leikki-ikään siirtyvien lasten kohdalla (Bocknek ym. 2017, 109-111). Isät myös kokivat telmimisen olevan keino ja alusta, jonka myötä vuorovaikutus- ja kiintymyssuhde lapseen syvenee (StGeorge ym. 2018, 1503).

Telmimisen lapsen ja vanhemman välillä kuvattiin hyödyntävän niin tyttöjä kuin poikia. Tosin vanhempien mukaan poikien ja tyttöjen kanssa telmimisessä on tiettyjä eroja. Vanhemmat kuvasivat tyttöjen kanssa telmimisen tapahtuvan harvemmin ja olevan vähemmän raisua verrattuna poikien kanssa telmiseen (StGeorge ym. 2018, 1508).

12 Pohdinta

Tärkeä osa tutkimusta ja sen laatua on tarkastella tutkimuksen eettisyyttä sekä luotettavuutta. Tässä prosessissa keskeistä on pohtia, miten tutkimus ja tutkija noudattavat hyvän tieteellisen käytännön periaatteita (Hyvä tieteellinen käytäntö (HTK), nd.). Kyseisten käytäntöjen seuraaminen ohjaa tutkimusta eettisesti kestävään, uskottavaan sekä laadulliseen suuntaan.

Kirjallisuuskatsauksen tarkoituksena oli aiemman kirjallisuuden ja tutkimuksen pohjalta tutkia lapsen ja aikuisen välisen telmimisen yhteyttä lapsen psykososiaaliseen kehitykseen, sekä etsiä ja tarkastella telmimisen erilaisia sisällöllisiä ja laadullisia tekijöitä ja jälleen niiden yhteyksiä telmimisen kehitykselliseen arvoon. Aineistoksi valikoitui kahdeksan ulkomaalaista tutkimusta, joihin sisältyi seurantatutkimuksia, haastattelututkimuksia sekä yksi kirjallisuuskatsaus. Aiheen vähäinen kotimainen tutkimus ohjasi päätöstä valita tutkimusmenetelmäksi kirjallisuuskatsauksen, sillä kirjallisuuskatsauksen keskeisimpiä tarkoituksia on kehittää ja yhdistää tutkittavan ilmiön teoriaa aiemman teorian pohjalta (Stolt ym. 2016, 7), luoden paremman lähtökohdan lähteä tutkimaan ja tarkastelemaan ilmiötä myös kotimaisissa asetelmissä.

Kirjallisuuskatsaukseen, sen eettisyyteen ja luotettavuuteen vaikuttaa olennaisesti aineiston eli kirjallisuuden valinta. Tutkijan on tärkeää tuoda ilmi ne kriteerit, prosessit ja tekijät, jotka vaikuttavat siihen, millä perusteella tutkija on valinnut tietyn kirjallisuuden aineistoksensa. Tiedyt lähteet saivat kenties hieman enemmän painoarvoa kirjallisuuskatsauksessa. Kirjallisuuskatsaus onnistui hyödyntämään lähteitä ja luomaan objektiivisen kuvauksen tutkittavasta aiheesta aineiston pohjalta. Valitettavasti tietokantojen rajalliset käyttöoikeudet rajoittivat ja ohjasivat liikaa aineiston valintaa supistamalla aineistoa.

Aineiston valintaa ja käyttöä on myös mahdollisesti jollain tasolla vaikuttanut oma opinnäytetyön tekijän sitoutuminen ja suhtautuminen käsiteltävään ilmiöön: telmimiseen. Suomalainen kasvatuskulttuuri ja sitä ympäröivä tiede on melko naislähtöinen. Tutkijat ja kasvatustieteen työntekijät ovat suurilta osin naisia ja esimerkiksi vanhemmuutta käsittelevät tutkimukset ovat kiistatta naislähtöisempiä keskittyen useammin esimerkiksi äitiyteen. Kasvatuskulttuurissamme on tarve kehittää ja syventää ymmärrystämme poikiin ja miehiin liittyvistä ilmiöistä ja nyansseista, kuten esimerkiksi telmimisestä, jotta voimme paremmin ymmärtää ja vastata poikien tarpeisiin. Vaikka opinnäytetyön tekijän suhtautuminen aiheeseen onkin latautunut, siitä huolimatta, telmimistä on käsitelty puolueettomasti ja rehellisesti, sen riskejä ja mahdollisuuksia painotellen.

Kirjallisuuskatsauksen pohjalta ei kyetä sanomaan, mitkä ovat telmimisen mahdollisuudet suomalaisen kasvatusalan työntekijän työvälineenä, vaikkapa päiväkodissa. Aineistoni keskittyi selittämään vanhemman ja lapsen sekä lapsien välisen telmimisen merkityksiä. Asetelmana kasvatusalan työntekijän ja lapsen välinen telminen onkin melko erilainen näihin verrattuna. Kyseinen ilmiö vaatiikin käytännönläheisempää jatkotutkimusta, kotimaisessa asetelemassa. Eräs telmimisen ja kannalta tärkeä jatkotutkimuksen aihe, olisi tutkia ja tarkastella suomalaisten kasvatusalan ammattilaisten asenteita ja kokemuksia telmistä. Miten kasvatusalan työntekijän ja lapsen välinen telminen vaikuttaa esimerkiksi lapsen vertaissuhteisiin, lapsen sosiaalisiin kompetensseihin tai lapsen kokemukseen ja suhteeseen varhaiskasvattajaan olisivat myös kiinnostavia jatkotutkimuksen aiheita.

Lähteet

Ahmad, S, Hussain, A, Batool, A, Sittar, K, Malik, M. 2016. Play and Cognitive development: Formal Operational Perspective of Piaget's theory. *Journal of Education and Practice*, 7, 2. 74. Viitattu 15.3.2019. <https://janet.finna.fi/>, ERIC.

Bocknek, E., Dayton, C., Raevau, H., Richardson, P., Brophy-Herb, H., Fitzgerald, H. 2017. Routine Active Playtime With Fathers Is Associated With Self-Regulation in Early Childhood. *MERRIL-PALMER QUARTERLY*, Vol. 63, No. 1. S. 105-134. Wayne State University, Michigan State University. Viitattu 26.9.2019. <https://janet.finna.fi/>, Academic Search Elite.

Bodrova, E., Leong, D. 2015. Vygotskian and Post-Vygotskian Views on Children's Play. *American Journal of Play*, 6, 2. 371-388. Viitattu 13.3.2019. <https://janet.finna.fi/>, ERIC.

Bokony, P., Patrick, T. 2009. Rough-And-Tumble Play, What the Experts Say. TIPS for great kids! University of Arkansas for Medical Sciences. Viitattu 19.3.2020. https://www.ucy.ac.cy/nursery/documents/Agrio_Pexnidi_sta_Nipia.pdf

Brussoni, M., Olsen, L. 2013. The perils of overprotective parenting: father's perspective explored. *Child: Care, Health & Development*, 39, 2. 237-246. Viitattu 11.9.2019. <https://janet.finna.fi/>, Academic Search Elite.

Flanders, J., Simard, M., Paquette, D., Parent, S., Vitaro, F., Pihl, R., Séguin, J. 2009. Rough-and-Tumble Play and the Development of Physical Aggression and Emotion Regulation: A Five-Year Follow-Up Study. *Journal of Family Violence*, 25, 357-367. Viitattu 29.6.2019. <https://janet.finna.fi/>, ACADEMIC SEARCH ELITE.

Flethcer, R., May, C., St George, J., Morgan, P., Lubans., D. 2011. Fathers' perceptions of rough-and-tumble play: Implications for early childhood services. *Australasian Journal of Early Childhood* 36, 4, 131-138. University of Newcastle. Viitattu 27.9.2019. <https://janet.finna.fi/>, ACADEMIC SEARCH ELITE.

Fliek, L., Daemen, E., Roelofs, J., Muris, P. 2014. Rough-and-Tumble Play and Other Parental Factors as Correlates of Anxiety Symptoms in Preschool Children. *Journal of Child & Family Studies*, 24, 2795-2804. Maastricht University. Viitattu 9.11.2019. <https://janet.finna.fi/>, ACADEMIC SEARCH ELITE.

Gjerstad, E. 2015. Kuka on kukkulan kuningas? Lasten ja aikuisten valtasuhteet kasvun tukena. PS-kustannus, Juva.

Hakkarainen, A. 2012. LASTEN VERTAISUHTEET JA NIIDEN TUKEMINEN PÄIVÄKODISSA Kohteena lapset, joilla on itsesäätelyn pulmia. Varhaiskasvatustieteen pro gradu -tutkielma. Kasvatustieteen laitos. Jyväskylän yliopisto. Viitattu 26.9.2019. https://jyx.jyu.fi/bitstream/handle/123456789/38381/4/URN_NBN_fi_jyu-201208252248.pdf

Halme, N. 2009. Isän ja leikki-ikäisen lapsen yhdessäolo - Yhdessäoloa, isänä toimimiseen liittyvää stressiä ja tyytyväisyyttä parisuhteessa kuvaavan rakenneyhtälömallin kehittäminen ja arviointi. Väitöskirja. Tampereen yliopisto.

Hartikainen, S. 2013. Leikin rakentuminen – Etnografia 5-6 – vuotiaiden lasten leikin rakentumisesta päiväkotiympäristössä. Sosiaalipsykologian pro gradu – tutkielma. Yhteiskunta- ja kulttuuritieteiden yksikkö. Tampereen yliopisto. Viitattu 2.3.2020. <https://trepo.tuni.fi/bitstream/handle/10024/94833/GRADU1389358484.pdf?sequence=1>

Henricks, T. 2014. Play as Self-Realization: Towards a General Theory of Play. American Journal of play, 6, 2, 190-213. Viitattu 14.3.2019. <https://janet.finna.fi/ERIC>.

Hyvä tieteellinen käytöntä (HTK). Nd. TUTKIMUSEETTINEN NEUVOTTELUKUNTA (HTK). Viitattu 9.11.2019. <https://www.tenk.fi/fi/hyva-tieteellinen-kaytanto>

Hänninen, R. 2003. Leikki ilmiö ja käsite. Nykykulttuurin tutkimuskeskuksen julkaisuja. Jyväskylä: Jyväskylän yliopisto.

Isosävi S., Lundén, M. 2013. Vanhemman ja vauvan vuorovaikutuksellinen yhteissäätely. Psykologia, 48, 05-06, 371-382. Viitattu 20.9.2019. <http://elektra.helsinki.fi.ezproxy.jamk.fi:2048/se/p/0355-1067/48/5-6/vanhemma.pdf>

Kangasniemi, M., Utriainen, K., Ahonen, S., Pietilä, A., Jääskeläinen, P., Liikanen, E. 2013. Kuvaileva kirjallisuuskatsaus: eteneminen tutkimuskysymyksestä jäsenennettyyn tietoon. Hoitotiede 25, 4, 291-301. Viitattu 8.4.2019. <https://janet.finna.fi/Elektra>

Kielitoimiston sanakirja, 6.6.2018. Viitattu 11.3.2019. <https://www.kielitoimistonsanakirja.fi/>

Koponen, J. 2009. Kosketuksen merkitys. Pro-gradu tutkielma. Jyväskylän yliopisto. Viitattu 22.3.2019. <https://jyx.jyu.fi/handle/123456789/23026>

Kyngäs, H., Kääriäinen, M., Elo, S., Kanste O., Tarja, P. 2011. Sisällönanalyysi suomalaisessa hoitotieteellisessä tutkimuksessa. Hoitotiede 23, 2, 138-148. Viitattu 20.9.2019. <https://docplayer.fi/40235253-Sisallönanalyysi-suomalaisessa-hoitotieteellisessä-tutkimuksessa.html>

LaFreniere, P. 2013. Children's Play as a Context for Managing Physiological Arousal and Learning Emotion Regulation. Psychological Topics, 22, 2, 183-204. Department of Psychology, University of Maine. Viitattu 1.10.2019. <https://janet.finna.fi/DOAJ>.

Lindsey, E., Colwell, M. 2013. Pretend and Physical play: Link to Preschoolers' Affective Social Competence. MERRIL-PALMER QUARTERLY, 59, 3, 330-360. Penn State Berks, Texas Tech University. Viitattu 27.9.2019. https://janet.finna.fi/ACADEMIC_SEARCH_ELITE.

McLeod, S. 2018. Erik Erikson's stages of psychosocial development. Simply Psychology. Viitattu 28.11.2019. <https://www.simplypsychology.org/Erik-Erikson.html>

Miller, P. 2011. Theories of Developmental PSYCHOLOGY. 5. painos. New York: Worth.

Nakagawa, A., Sukigara, M. 2014. The Effects of Soothing Techniques and Rough-and-Tumble Play on the Early Development of Temperament: A Longitudinal Study of Infants. Hindawi Publishing Corporation, 2014, 1-10. Viitattu 25.3.2020. <https://janet.finna.fi/>, ERIC.

Nurmiranta, H., Leppämäki, P., Horppu, S. 2009. Kehityopsykologiaa lapsuudesta vanhuuteen. Hämeenlinna: Kirjapaja.

Ommundsen, Y, Gundersen, K, Mjaavatn, P. 2010. Fourth Graders' Social Standing with Peers: A Prospective Study on the Role of First Grade Physical Activity, Weight Status, and Motor Proficiency. Scandinavian Journal of Educational Research, 54, 4, 377-394. Viitattu 26.3.2019. <https://janet.finna.fi/>, ERIC.

Opetushallitus. Valtakunnallinen varhaiskasvatussuunnitelma 2018. Määräykset ja ohjeet 2018:3a. 22, 38-39. Viitattu 14.3.2019. https://www.oph.fi/download/195244_Varhaiskasvatussuunnitelman_perusteet19.12.2018.pdf

Paquette, D., Carbonneau, R., Dubeau, D., Bigras, M., Tremplay, R. 2003. Prevalence of Father-Child Rough-and-Tumble Play and Physical Aggression in Preschool Children. European Journal of Psychology of Education. 19, 2, 171-189. Viitattu 3.4.2019. <https://janet.finna.fi/>, ERIC.

Pekkarinen, V, 2007. ELÄMÄNKAAREN ERI VAIHEET. JAMK Opetusmateriaali, viitattu 25.11.2019. https://oppimateriaalit.jamk.fi/elinikainenohjaus/files/2015/06/elamankaaren_eri_vaiheet.pdf

Piper, H., Smith, H. 2003. "Touch" in Educational and Child Care Settings: dilemmas and responses. British Educational Research Journal, 29, 6, 879-894. Viitattu 22.3.2019. <https://janet.finna.fi/>, ERIC.

Routarinne, S. 2007. VALTA JA VUOROVAIKUTUS Statusilmaisun perusteet. Helsinki: Tammi.

St George, J., Goodwin, J., Fletcher, R. 2018. Parent's View of Father-Child Rough and-Tumble Play. Journal of Child & Family Studies. University of Newcasatle Australia, 27, 1502-1512. Viitattu 27.9.2019. <https://janet.finna.fi/>, ERIC.

Stolt, M., Axelin, A., Suhonen, R. 2016. Kirjallisuuskatsaus hoitotieteessä. Turku, Turun Yliopisto 2016.

Tuomi, J., Sarajärvi, A. 2002. LAADULLINEN TUTKIMUS JA SISÄLLÖNANALYYSI. Helsinki: Tammi.

Ungar, M. 2009. Overprotective Parenting: Helping Parents Provide Children the Right Amount of Risk and Responsibility. *The American Journal of Family Therapy*, 37, 258-271. Viitattu 10.9.2019. <https://janet.finna.fi/>, ERIC.

Liitteet

Liite 1. Aineiston esittely

	Tutkimusten tekijät, julkaisu, tutkimuspaikka ja vuosi	Otsikko	Tutkimuksen tarkoitus ja tavoite	Aineiston keruumenetelmä	Keskeiset tutkimustulokset
1	St George, J., Goodwin, J., Fletcher, R. Journal of Child & Family Studies. Vol 27, 1502-1512. University of Newcasatle Australia 1.2018	Parent's View of Father-Child Rough and Tumble Play	Luoda konseptuaalinen kuvaus vanhempien käsityksistä ja ymmärryksestä isän ja lapsen välisestä telmimisestä.	Leikki-ikäisten lasten vanhemmille näytettiin telmimiseen liittyvä video, jonka pohjalta heitä haasteltiin aiheesta	Vanhemmat kokivat telmimisen lisäävän lapsen fyysistä tietoisuutta ja itsevarmuutta, sekä luovan kiintymystä lapsen ja vanhemman välille. He myös kokivat, että vanhemman on asetettava telmimiseen rajat ja säännöt. Vanhemmat avoimia myös tyttöjen osallisuudesta telmimiseen. Osa vanhemmista koki lapsen ja vanhemman välisen telmimisen vähentävän leikkiä vertaisten kanssa.

2	Flethcer, R., May, C., St George, J., Morgan, P., Lubans., D. Australasian Journal of Early Childhood Volume 36 nr. 4. University of Newcastle. 12.2011	Fathers' perceptions of rough-and-tumble play: Implications for early childhood services.	Luoda kuvaileva kooste haastattelujen ylipainoisten isien kokemuksista ja käsityksistä lapsen ja vanhemman välisestä telmimisestä.	16 ylipainoista isää haastateltiin puoli strukturoiduilla haastatteluilla aiheesta.	Isät kokivat telmimisen parantavan suhdetta lapseen, edistävän lapsen kehitystä, kompetensseja ja itsevarmuutta. Isän perspektiivi lapsen tarpeista, ohjasi merkittävästi, miten kilpailu, riskit, voitto/häviö ilmenivät. Isät kokivat voiton ja häviämisen olevan olennainen osa telmimistä. Yhteenvedossa todettiin, että kanadalaisessa varhaiskasvatuksessa ei täysin ymmärretä telmimisen etuja tai osata telmimistä hyödyntää menetelmänä.
---	--	--	---	--	--

3	Fliek, L., Daemen, E., Roelofs, J., Muris, P. Springer Science+ Media New York. Maas-tricht Univer-sity. 11.2014	Rough-and-Tumble play and Other Parental Factors as correlates of Anxiety Symp-toms in Preschool Children.	Tutkia telmimi-sen ja lapsen ah-distuneisuuden suhdetta, haas-tattelemalla ah-distuneiden las-ten vanhempia. Tutkia miten äi-tien ja isien omi-naisuudet, kei-not ja kasvatuk-selliset menetel-mät vaikuttivat lapsen ahdistu-neisuuteen ja heidän välisiin vuorovaikutus-suhteisiin.	Ahdistuneiden las-ten 105:tä äidiltä ja 97:tä isältä selvi-tettiin kyselomak-keilla, miten ja mi-ten usein he mm. telmivät lapsensa kanssa, tai mitä he kokivat lapsensa pelkäävän tai koki-vatko he lapsensa olevan ahdistunut. Kyselylomakkeilla mitattiin myös van-hempien ahdistu-neisuutta ja tämän suhdetta mm. van-hemman ja lapsen väliseen vuorovai-kutukseen	Vanhempien ahdistuneisuus ja ylisuojelevuus korreloi lapsen ah-distuneisuuden kanssa, äideillä korostuneemmin. Poikien äidit olivat merkittävästi tyttöjen äitejä ahdistuneempia. Lapsen suku-puolella ei ollut vaikutusta isän telmimiseen tai sen määrään. Äi-dit, joilla oli paljon ahdistunei-suutta, teetättivät enemmän haastavia/kannustavia aktiviteet-tejä lapsilleen kuin hieman ahdis-tuneet äidit tai ahdistuneet isät. Äidit, jotka osallistuivat telmimi-seen, haastoivat ja kannustivat lapsiaan enemmän, verrattuna äi-teihin, jotka eivät telmineet. Lap-sen ahdistuksen oireet korostui-vat heidän telmiessä ahdistunei-suudesta kärsivän isänsä kanssa. Isät kokivat useammin poikansa ahdistuneempina kuin tyttärensä.
---	---	---	--	---	---

4	Lindsey, E., Colwell, M. MERRIL-PALMER QUARTERLY, Vol. 59, No. 3. 330-360. Penn State Berks, Texas Tech University. 7.2013.	Pretend and Physical play: Link to Pre-schoolers' Affective Social Competence	Tutkia lapsen fyysisen-, fantasia- ja sosiodraama leikin yhteyttä lapsen sosioemotionaalisten taitojen ja piirteiden kehittymiseen.	Yliopiston tutkimuksellisessa lasten hoitokeskuksessa seurattiin neljän vuoden ajan 122 lasta. Lapsilla teetettiin Peabody Picture Vocabulary- sekä emotionaalista älykkyyttä mittaavia testejä. Lapsia ja heidän leikkiään myös ajoittain kuvattiin, jonka pohjalta mitattiin mm. lasten sosiaalisia taitoja. Lasten äitejä myös haastatettiin, lastensa sopeutuvuudesta, lapsen rauhoiteltavuudesta, tunteiden muutoksista ja rutiineista.	lääkkäämmät lapset olivat tunteellisesti älykkäämpiä ja osallistuivat enemmän telmimiseen ja fantasialeikkeihin. Pojat osallistuivat tyttöjä enemmän telmimiseen, tytöt taas sosiodraama leikkeihin. Tytöt olivat mitattuna ja äitiensä mukaan emotionaalisesti älykkäämpiä. Kuntoilu ja sosiodraamaa-leikki, tytöillä ja pojilla lisäsivät positiivisia tunteita ja vähensivät negatiivisia tunteita ja niiden ilmaisua. Telmiminen korreloi koroostuneemmin pojilla tunteiden säätelyyn, tunteiden tunnistamiseen ja positiivisten tunteiden ilmaisuun.
---	---	---	---	--	---

5	Bocknek, E., Dayton, C., Raevau, H., Richardson, P., Brophy-Herb, H., Fitzgerald, H. MERRIL-PALMER QUARTERLY, Vol. 63, No. 1. S. 105-134. Wayne State University, Michigan State University. 1.2017.	Routine Active Playtime With Fathers Is Associated With Self-Regulation in Early Childhood.	Tutkia Taa-pero ikäisten lasten itsehillintää, impulssi kontrollia, keskittymiskykyä ja tunteiden säätelyä. Lisäksi tutkimus tutkinnäiden lasten vuorovai- kutussuh- teita isiinsä, selvittämällä isien osuutta vanhemmuudessa ja hoi- vassa, ope- tukselli- sissa/kasva- tuksellisissa tilanteissa sekä leikissä.	Kolmen vuoden ajan, matalatuloisten perheiden, 727:ää 2-3 vuotiaiden lasten isiä ja äitejä haastateltiin tutkimuksen tarkoitukseen ja tavoitteeseen liittyvistä seikoista, kuten suhteesta lapseen, vanhemman mielen- terveydestä ja erityisesti leikistä lapsen kanssa. Lasten kasva- essa noin neljävuotiaiksi, perheitä haas- tateltiin edelleen pu- helimitse ja tutkijat te- kivät arviointi käyntejä perheisiin, tarkoituk- sena tutkia miten esi- merkiksi isien suhtau- tuminen jaettuun leik- kiin on vaikuttanut lapsen tunnesäate- lyyn.	Isien itseraportoima määrä akti- veeteista lastensa kanssa korreloi myös aktiviteettien todellisen määrän kanssa. Isän fyysinen leikki lapsen kanssa, vaikutta lapsen kognitiiviseen- ja sosiaaliseen kehitykseen merkittävämmiin kuin isän opetuksellinen leikki tai hoiva-aktiviteetit. Isän leikki, akti- viteetit ja hoiva lapselleen, korre- loi positiivisesti isän kokemukseen omasta vanhemmuudestaan ja suhteesta lapseensa. Olematon tai liiallinen fyysinen leikki taape- roikäisen lapsen kanssa, enteili huonoa itsesäätelyä lapsessa, ver- rattuna lapsiin, joiden kanssa fyy- sistä leikkiä oli sopivissa mittasuhteissa. Lapsen kanssa telmiminen ja fyysinen leikki on vahvasti yhteydessä lapsen itsesäätelyyn ja tunnetasapainoon.
---	---	--	---	--	--

6	Nakagawa, A., Sukigaram M. Child Development Research, Vol 2014, Article ID 741373. Graduate School of Humanities and Social Sciences, Nagoya City University. 2.2014.	The Effects of Soothing Techniques and Rough-and-Tumble Play on the Early Development of Temperament: A Longitudinal Study of Infants	Tutkia miten rauhoittelu ja telmiminen vaikuttavat 4-24 – kuukauden ikäisten taa-peroiden temperamentin kehittymiseen.	189 taaperon vanhempia haastatteleamalla selvitettiin miten usein ja miten vanhemmat rauhoittelevat lastaan ja leikkivät heidän kanssaan fyysisesti, sekä näiden aktiviteettien suhdetta vanhempien kokemiin muutoksiin lastensa käytöksessä ja tunteissa. Kyseisten lasten temperamentti myös tutkittiin.	Telmimisen määrä väheni lapsen vanhetessa. Lapsen toistuva hämääminen ja harhauttaminen rauhoittelu tyylinä, oli yhteydessä heikkoon tai heikentyvään kiintymykseen lapsen ja vanhemman välillä. Telmimisellä ja lapsen korostuneella positiivisten tunteiden ilmaisulla oli yhteys. Telmimisellä oli myös yhteys lapsen pitkäaikaiseen positiivisten tunteiden ilmaisuun taajuuteen. Lapsen rauhoittelu tai telmiminen eivät vaikuttaneet lapsen temperamentin hallintaan alle kaksivuotiaiden lasten kohdalla.
---	--	---	--	--	--

7	Flanders, J., Simard, M., Paquette, D., Parent, S., Vitaro, F., Pihl, R., Séguin, J. Journal of Family Violence. Vol. 25. No. 4. S. 357-367. McGill University, Concordia University, University of Montreal, Ste-Justine Hospital Research Center. 11.2009.	Rough-and-Tumble Play and the Development of Physical Aggression and Emotion Regulation: A Five-Year Follow-Up Study	Tutkia mikä suhde isän alistumisella tai dominoinnilla telmiessä on lapsen aggressiivisuuden ja tunteiden säätelyn kehitykseen.	Vuonna 2001, 85:ttä isä-lapsi paria haastateltiin heidän yhteisistä leikeistään, iseiltä kysyttiin esimerkiksi miten usein leikitte tai leikki tappelette lapsenne kanssa. Isä-lapsi parien vapaata leikkiä videoitiin myös 7-minuuttia, tällä arvioitiin isä-lapsi suhteessa ilmenevää hierarkiaa ja dominointia. Vuonna 2006, 34:lle ensimmäisen tutkimuksen parille tehtiin seuranta tutkimus. Seuranta tutkimuksessa isejä ja lapsia haastattelella ja lapsia tutkimalla, selvitettiin lapsen itsesäätely kykyä ja aggressiivisuutta.	Mitä vähemmän isä hallitsi telmiessä, sitä enemmän isä-lapsi parit telmivät ja sitä enemmän telmimisessä ilmeni fyysistä aggressiivisuutta. Vuoden 2001 tutkimuksen lapsen aggressiivisuus, korreloi aggressiivisuutta myös vuoden 2006 tutkimuksessa. Pelkkä telmiminen ei vaikuttanut lapsen tunteiden säätelyyn, telmimisen laadullinen sisältö ja isän dominointi telmiessä korreloi lapsessa parempaa tunteiden säätelyä. Isän dominointi vaikuttaa positiivisesti telmimisen laatuun ja sen sisältöön. Telmimisessä lapsi kokee intensiivisiä tunteita ja rajua stimulaatiota, jolloin lapsi saattaa menettää itsehillintänsä, isän tarvitseekin tämän takia rajata leikkiä ja lasta.
---	--	---	--	--	--

8	Peter LaFreniere . Psychological Topics 22, 2, 183-204. Department of Psychology, University of Maine, USA. 2013.	Children's Play as a Context for Managing Physiological Arousal and Learning Emotion Regulation	Kirjallisuus-katsauksen myötä tarkastella miten lapsen leikki vaikuttaa tunteiden ja psykologisten ärsykkeiden hallintaan.	Aiheeseen liittyvän kirjallisuuden ja tutkimusten analysointi ja esittäminen.	Nisäkkäiden ja kädellisten tutkimuslöydökset leikistä, pätevät monella tapaa myös ihmisen leikkiin. Telmiessä lapsi pääsee opetelemaan vahvojen negatiivisten ja positiivisten tunteiden käsitteilyä, ilmaisua ja tunnistamista. Telminen ja hurjat leikit auttavat lapsia perustamaan ystävyyssuhteita konflikteista riippumatta. Aikuisen liiallinen leikkiin puuttuminen tai sen valvominen, estää leikissä konfliktien syntymisen, jolloin leikin opetuksellinen ja kasvatuksellinen arvo kärsii. Tunteiden hallinta edistää lapsen yhteistyökykyä ja vähentää itsekkäitä impulsseja. Pojat leikkivät tyttöjä enemmän fyysisiä leikkejä ja ilman aikuisen valvontaa, pojat ottavat leikeissä enemmän riskejä, kilpailevat enemmän ja kokevat enemmän vihaa ja aggressioita vertaisiaan kohtaan. Tyttöjen leikit painottuvat enemmän sosiaaliin fantasia leikkeihin.
---	--	--	---	--	--